

שולם
ירושלים 47
P.P.
Jerusalem 47

ירחון לבעיות צבור ולהתקרבות יהודית-ערבית

נוסד על-ידי ר' בנימין ז'ל
יצא לאור על-ידי ועד אגודת "אחד"
(מיסודו של ד"ר י. ל. מאנגס ז"ל)

המערכת והמנהלה: ת.ד. 451 ירושלים. האחראי: ד"ר ש. שרשבסקי

תשרי—כסלו תשכ"ג
ספטמבר—נובמבר 1962

חוברת א'-ג'
שנה י"ד

בתוכן:

- ד"ר ש. שרשבסקי: הצעות ד"ר ג'ונסון
אליעזר בן משה: סקירה על הפליטים הערביים
נתן חפשי: "זה כבר קרה פעם"
א. אביאבנר: ג'נרל עבד א-אנאר בעיני עותמאי אמריקני
מ. אבימסר: הנטפ במלחמת המצרים
א. פלך: השקרים של המולוטריסטים בישראל
א. אחושר: בעולם הערבי

מתוך הדיון בכנסת על תכנית ג'ונסון

דמי חתימה לשנה 5 ל"י בחו"ל 3 דולר.
מסר חשבון בנק תואר ירושלים 10690 (ד"ר שרשבסקי)
דמי קאטרשיבי. אזהרה: בע"מ ירושלים

Muller

"NER" נר

שולם
ירושלים 47
P.P.
Jerusalem 47

MONTHLY FOR POLITICAL AND
SOCIAL PROBLEMS AND FOR
JEWISH-ARAB RAPPROCHEMENT
Published by the "IHUD" Association
(Founded by Dr. J. L. Magnes)
Editor: Dr. S. SHERESHEVSKY

ירחון לבעיות צבור
ולהתקרבות יהודית-ערבית

Jerusalem (Israel) P.O.B. 451
Vol. XIV, 1-3 September-November 1962

Price of this number — IL 0.600
Subscription fee IL 5.- (\$ 3.-) p.a.

« ניר » مجلة جبهة (احود)

CONTENTS:

- Dr. S. Shereshevsky — War — a Struggle to the Death
— — — Dr. Johnson's Proposals
Eliezer ben Moshe — The Jordan Water Schemes
M. Avitamar — The Upper Euphrates Basin
— — — Egypt's Economic Development
Organization
A. Ahishar — In the Arab World

War — A Struggle to the Death

by Dr. S. SHERESHEVSKY

At the national conference of professional and academic workers in Tel Aviv on July 26th, 1962, Prime Minister David Ben Gurion, said "Israel may anticipate a life-and-death military struggle in the future. Every war involves the risk of defeat. We could defeat the Egyptian five times, ten times, and Egypt will remain. But if the Egyptians should defeat us once — that would be poor good. They might do with the two million people in Israel what Hitler did with six million Jews." At another meeting, Deputy

Defence Minister Shimon Peres added: "We stand on the threshold of a decisive stage in the history of the state and enter a period that is one of the gravest we have ever known and will confront us with fateful tests."

These words, given wide publicity both in Israel and abroad, were spoken out of deep anxiety over the fate of Israel in view of the latest developments in the Middle East, including the launching of Egypt's rockets. They were admittedly designed to rouse the nation from its comp-

CENTRE FOR ARAB AND JEWISH STUDIES
UNIVERSITY OF WATERLOO

lacency and to effect a change of atmosphere "so that we will not lose our ability to meet the test with our maximum national potential." Yet in many quarters they produced a deep shock. Had not fifteen years elapsed since Mr. Ben Gurion promised the late J. L. Magnes that "the State would bring us peace"? And here we were "on the threshold of a decisive stage" and "Israel might anticipate a life-and-death military struggle." Might this not mean that the whole policy pursued by the government until this day was totally bankrupt?

As in all his other numerous speeches, the Prime Minister listed four main goals for the state: security, the advancement of the oriental communities, populating the Negev and northern Galilee and attracting to Israel youth from the Diaspora. He declared that in the coming twenty years we should reach the stage "where there will no longer be a body of university graduates because the whole nation will consist of university graduates — every shoemaker will be a college man." But he did not explain how we could arrive at such lofty goals at a time when Israel might "anticipate a life-and-death military struggle" and the Egyptians could annihilate all of our two million people. Meantime on August 5th "Ha'aretz" published the answer of a South American Jew to Mr. Ben Gurion's demand for attracting more youth from the Diaspora to Israel. Under the heading "Immigration and Peace," he writes: "Mr. Ben Gurion's statement about a life-and-death struggle may frighten off many people who have been contemplating coming to Israel to settle. I too will have to think twice about coming here and bringing my family and my parents from the Diaspora, where there is no such risk of a life-and-death struggle. War is not a simple calculation and it is not enough to want to win to be on the winning side. The last

war taught us that, and the victor too suffers many casualties."

The other objectives noted by Mr. Ben Gurion — populating the Negev and Galilee and the advancement of the oriental communities — cannot be implemented without calm and the mobilization of large financial resources. How does Mr. Ben Gurion expect to attain this while spending hundreds of millions on conventional armaments and on other investments designed to save us from a position in which the military balance of power might be impaired?

"Our answer to the threat of annihilation will be to retain the moral and intellectual superiority of the Israel Defence Forces," stated Mr. Ben Gurion. It is difficult to understand how such words could come from a man who is responsible for the nation's fate in his capacity as Minister of Defense. This is the arrogant old phraseology that refuses to take account of change, either among us or on the other side. History — even contemporary history — gives us all too many examples of nations and states that set too much store by their reputed "superiority" in the field and were ultimately defeated by opponents on whom they had looked down. Nor is the Prime Minister's approach keeping pace with the times, when technology is becoming more important than man.

"So long as war was a matter of soldierly proficiency," one of Israel's correspondents wrote recently, "the superiority of the Israeli soldier balanced out the Egyptians' better and heavier arms. Today, however, the situation is liable to change: guided missiles do not require aimers, all you need is to press a button, and the man who presses it doesn't even have to be an Egyptian; he can be a well-paid foreign technician. This means that one of the most important factors of Israeli superiority may be lost when the Egyptians have enough missiles armed

with explosive warheads which could be used to bomb Israel."

Nor must we lose sight of another factor that can also put to nought the moral and intellectual superiority of the fighting army itself: its dependence on regular supplies made necessary by the advanced technology of warfare today. This predicates orderly production at the war plants and orderly transportation, both of which may be disrupted by bombing, leaving the best soldier powerless. The importance of the rear grows greater every day in modern warfare, as Rav Aluf Haim Laskov himself pointed out recently: "If the Arab states should attack us there will be no distinction between front and rear, between the army and the civilians. They will all have to take part in the effect and they will all be directly affected by the war, for they will all be in the range of modern offensive arms.

In view of this development the feeling is gaining ground, here as in some other states, that what is needed is greater "deterrent power," i.e., such military power as to deter the enemy from any attempt to attack. "Security and the certainty of victory in case of enemy attack are not enough; we must get together such striking power as will deter the enemy from embarking on a military adventure," runs this philosophy. One may go so far as to say that everything that is called the Cold War is nothing but a series of deterrent manoeuvres designed to frighten off the other side. The weapons need not always be actual arms, they may be psychological or involve propaganda and other means of influencing the enemy.

But anyone who brandishes the slogan of "deterrent power" should keep in mind that by doing so he is embarking on an armaments race that is likely to be as expensive as it is risky. Industrial production, and particularly military production, is governed by the implacable law of technological progress: no sooner is a

product off the assembly lines — and sometimes even before — than redesign and improvement are necessitated by research, soon rendering it obsolescent and outright ineffective in the face of the superior weapons developed meantime by the other side. If anything, this process is being continually accelerated by the dizzying speed of technical progress, which is growing more and more rapidly by the way regard to factory equipment and farm tractors or tanks, planes and guns.

A state's "deterrent power" thus becomes a direct function of its financial resources: it has to be in a position where it may produce or purchase the most modern weapons, and in the required quantities. An excellent illustration of this was provided when the first rockets put in an appearance in the Middle East. Egypt's launchings proved to one and all, and especially to Israel, that she had the financial resources and the technical aid of the Powers — primarily West Germany — required to produce or to assemble a weapon that Israel did not have. The doctrine of "deterrent power" now imposes on Israel the arduous task of catching up with and overtaking Egypt in acquiring more and better missiles. This will call not only for a great scientific and military effort and negotiations under the pressure of time with various countries, but also for colossal expenditure of a scope which we have not yet known. Yet in the end it is quite possible that all this effort will have been in vain, for in the meantime some engineer may come up with some improvements that may render all the missiles — Egypt's and Israel's — obsolete and worthless. So the armament race will begin again, and one wonder whether even if there is no war the end will not be the utter economic ruin of both countries.

Those who talk in terms of "deterrent power" and "an equilibrium" between Israel and the Arab countries must, in ad

dition, take into account a variety of other important considerations.

There is the matter of a country's size: geopolitical and demographic in nature. Anyone can see that there can be no such thing as a "balance of power" between Nepal and Communist China, even if Nepal should be plentifully supplied with the most modern arms. There is the distribution of population: it is far easier to deal a telling blow to a target most of whose population is concentrated in a small number of urban areas than to a country whose natives are spread out in a large number of small localities scattered in the wilderness. And there is the population's staying power: a noble example of this was afforded by England in the First and especially in the Second World War, when her people stood the full force of the Nazi air blitz without faltering, but in 1956 the English in turn discovered in Port Said that the Egyptians could not be broken and forced to overthrow their rulers by superior arms or round-the-clock bombardment. Such staying power is forged by various elements, such as national consciousness, civic education or religious fatalism, that can defeat the soberest calculations about "deterrent power" and "equilibrium."

A fateful step in the armaments race for the will-o'-the-wisp of deterrents was taken with the introduction of the atom bomb. It is hard to tell what stage has been reached in the preparations for making it in the Arab countries, and particularly in Egypt. But the statement of Mr. William Foster, Director of the American Disarmament Agency, that "China and Israel are today the most interested nations in producing an atom bomb, Israel's motive being the value of this weapon as a deterrent" shows that the West and of course the East too — is suspicious of us and places our regional ambitions on a par with the world ambitions of People's China.

Such a development is quite logical for anyone who is persuaded that the solution to the conflict between Israel and the Arab states can only be military, and those who accept the doctrine of deterrent power with regard to conventional armaments have no right to criticize those who seek to acquire nuclear weapons as a deterrent in view of the latest developments on the enemy side. Yet we may ask whether even the atom bomb is a deterrent.

A recent report in *Davar* on an interview with Deputy Defense Minister Shimon Peres states: "First priority in Israel's military doctrine has long since been accorded to deterring the enemy from attacking us. The practical implication of this is not only that we must have a deterrent power sufficient to defeat the enemy on the battlefield, but also that the enemy must realize that Israel has this power so that he will not be misled into dangerous conclusions." He who speaks in terms of conclusions is referring to a rational and logical process, but are nations and their leaders always acting in a rational way? We quote from a statement of Mr. Robert MacNamara, the American Secretary of Defense, in the U.S. Senate on June 18, 1962:

"The mere fact that no nation could rationally take steps leading to a nuclear war does not guarantee that a nuclear war cannot take place. Not only do nations sometimes act in ways that are hard to explain on a rational basis, but even when acting in a "rational" way they sometimes, indeed disturbingly often, act on the basis of misunderstanding of the true facts of a situation. They misjudge the way others will react, and the way others will interpret what they are doing. We must hope that all sides will understand this danger, and will refrain from steps that even raise the possibility of such a mutually disastrous misunderstanding."

Unfortunately, it is our great misfortune to be living in a part of the world

where *irrational* sensibilities very often gain the upper hand over logical thinking. All these years we have been hearing how fear affects international relations in the Middle East. Egypt is afraid of Israel and Israel of the Arab states. This leads to frequent demands of preventive war, of a surprise attack before the enemy has developed his full power and potential. If this applies to "conventional" arms, it holds even more for nuclear weapons. For here the decisive advantage lies with the side that will manage to drop the first bomb and to deal the enemy a crippling blow in the "first minute" of the war. Under these circumstances it is difficult to see how "deterrent power" can promote peace.

Everybody talks in terms of "victory". Israel and the Arab states, everyone demands that the military machine be in a position to make a quick job of the war. But the other side demands the same thing of its own armed forces. No one can guarantee how a war will end, and this assumes particular force in view of Mr. Ben Gurion's admission that no matter how many times Israel defeats Egypt there will always be another round, while a single Israel defeat may be the last.

Today there is no "life and death military struggle." War today — any war — can be only unto death, never unto life. That is the essential difference between any way that may break out today and all the previous ones, including the Second World War and the Korean War — and including the Sinai campaign. Until now nations and their leaders have thought in terms of battles between armies, in which the elements of victory were the superiority of manpower and equipment, the commanders' talent and strategic ability. Damage to the civilian population might be great, but it was incidental or at most one strategic aim. But the next war that will erupt will be a war of annihilation on all sides — Israel, the Arabs, the refugees and everyone else. And if all the nations, aware

of the fateful implications of war today, are seeking ways of preventing it, this should apply even more to Israel. For even if the Egyptians should fail to destroy us in the next war, our country shall be laid waste as in the days of Babylon and Rome.

When the First Temple was in danger, the people had the choice of hearing Jeremiah or the captains of Zedekiah; before the Second Temple was laid waste, they could decide between Yehanan Ben Zekai and Shimon Bar Giora. Any man taking upon himself today to decide the fateful question of life or death for our nation must first strive to do his very utmost to relieve the tension and the danger of our international relations.

What is required are not solemn declarations of peaceful intentions — followed shortly afterward by joining in the Franco-British attack on Egypt — or proposals to enter into direct negotiations with the Arab states — accompanied by the statement that the U.N. decision regarding free choice for the refugees is invalid and that no substantial number of refugees will be taken back. It is a grave error to believe that declarations and proposals of this kind make any impression on the world's nations or their leaders. Let us not talk about "peace" for then the question is on what terms. Let us strive to achieve a *modus vivendi* between Israel and her neighbours. That is much more practical.

But even this calls for a radical change in our policy. It means work and toil — no less effort than is being invested today in preparations for war, in getting together "deterrents", in acquiring conventional or non-conventional arms. A *modus vivendi* and the elimination of the risk of war must be viewed as so supremely important as to warrant the maximal possible concessions. We must demand international supervision of all nuclear plants in Israel and in the Arab states. We must

Dr. Johnson's Proposals

Although Dr. Johnson's proposals for a solution of the refugee problem have never been officially released, they have been subjected to severe criticism in this country by the press and official circles alike. It would be difficult to describe this criticism as wellkenned, since it fails to examine the proposals either broadly or in detail or to take note of the terms of reference imposed on Dr. Johnson by the last U.N. General Assembly, which entrusted him with this year's task. It might be useful to take a poll among Israel's newspapermen and senior Foreign Ministry officials on what they would have proposed if they had been in Dr. Johnson's boots. It seems to us that, on this as on a number of other issues, such a poll would be of great help in eliciting some objective, factual and practical criticism instead of the unrealistic and demagogic approach so widespread in our political life.

Dr. Johnson's frame of reference was set in an American resolution passed at the U.N. last year without a single dissenting vote, Israel concurring and the Arab states abstaining. This resolution explicitly refers to Paragraph Eleven of the General Assembly's Palestine Resolution of

declare our readiness to submit our plans to international supervision if the Arab too will agree. We must find ways of committing the United Nations to an increasing degree in active intervention in the Arab-Israel conflict, as a deterrent and a power for peace, even at the cost of national sovereignty in some respects. We must actively seek out and foster every opportunity for local and regional collaboration, with and without the United Nations, especially with respect to the rehabilitation of the Arab refugees. We must abandon for good the policy of retaliation

December 1948, which speaks in terms of "refugees wishing to return to their homes" and of others "choosing not to return". Dr. Johnson was specifically instructed to seek and to propose ways and means of implementing this resolution, and not some other one. As he already noted in his report to last year's Assembly, it would have been beyond his competence to intervene in the region's political problems, such as the question of peace negotiations, direct talks between Israel and the Arab states, or any of the issues covered by other paragraphs of the Resolution of 1948. Accordingly, it appears from press reports that he has confined himself to practical and detailed proposals with regard to the refugee problem, and more specifically with regard to the solution envisaged for it by the 1948 Resolution.

What are these proposals?

1. Dr. Johnson recommends the establishment of a special body to be headed by an experienced administrator and entrusted with the implementation of the General Assembly Resolution. This recommendation raised a storm in the Israeli press, which denounced it as grave interference with the sovereignty of this country. It is difficult to understand this re-

which has served only to tarnish our reputation.

An active peace policy such as this will earn Israel the support of the West and the East, Asia and Africa. They will stand by us and bring their influence and pressure to bear on our neighbours. It will be a hard enterprise, fraught with countless difficulties. But it is the only way to peaceful and prosperous survival for Israel, not just for two or three years until the Egyptians get together enough missiles to attack us, but for abiding time.

action. How can one expect hundreds of thousands of refugees to be returned to productive life — in Israel, the Arab state or anywhere else in the world — without an administrative body of some sort? No one has said anything yet about the powers of the proposed body or its administrator; they would evidently be a matter for discussion and negotiation among the parties concerned. But without some kind of administrative staff the smallest step cannot be taken in the direction of implementing any plan whatever — be it the Israeli demand to absorb all the refugees in the Arab states or the Arab governments' demand to return them all to their place of origin — both of which are equally contrary to the U.N. Resolution and stand no chance of being accepted by the international organization. It is also clear that the administrative staff proposed by Dr. Johnson would have to be large, in keeping with the scope of its task, and to include Israeli, Arab and other officials working together in offices set up for the purpose wherever they might be needed.

2. Dr. Johnson also proposes that every single Arab refugee and every family head be given a questionnaire in which they would be asked to make a "preliminary choice" between returning to their former place of residence in Israel, settlement at their present place of residence or resettlement somewhere else. Secrecy would be guaranteed, as well as the refugee's privilege to change his mind before any decision regarding him was made.

This proposal follows logically and practically from the one to set up a body to deal with the problem, for it alone can furnish the U.N. administrator with the material they would require in the very first stage of their work — information about the refugees' wishes. Anyone who has had any experience with matters of this kind — immigration to and absorption in Israel, for instance — will re-

cognize the necessity of this proposal of Dr. Johnson's, for such a step is clearly required for a clear picture of the scope of the problem and the possible ways of solving it. The proposal takes on additional value in view of the fact that its implementation would tell us what the exact number of refugees is — something which is being hotly disputed at present. This may be one reason why the Arab states are so staunchly opposed, but Israel for one should be interested in such a census.

Contrary to what has been charged in Israel, the mere handing out of questionnaires cannot be interpreted as granting the refugees the right to decide which solution is best, or even letting them decide whether they want to return to Israel or not. According to press reports Dr. Johnson specifies that upon receiving the questionnaires the refugees would be told that there was no certainty their choice would be granted.

The distribution, filling out, collection and checking of the proposed questionnaires would be bound to take a long time and involve a great deal of work — which would be all to the good. It is wrongheaded to assume, as is so often done here, that a poll could never be free because the refugees would be subjected to the concerted pressure of the host governments to demand repatriation. Why not demand means to prevent such a pressure? Why not wait until the answers are in before judging?

3. Dr. Johnson also asks that Israel refrain from setting ahead of time a limit on the number of refugees it is prepared to absorb, and stresses that Israel would be guaranteed the right to take security risks into account and to refuse admittance to certain refugees; that repatriated refugees would have to undertake to abide by Israeli law; and that a special non-partisan authority would be set up to arbitrate differences of opinion over the application of these principles.

This proposal is proof regard for the special circumstances of Israel's dynamic development and security needs. It is pointless to set a limit when a figure that sounds reasonable today may be impossible to grant tomorrow. The proviso will also save us idle argument about why one quota was adopted rather than another. The determination of the absorption potential must be left in every case to negotiations between the U.N. body and Israel, following upon detailed investigation on the spot of the circumstances at the time. The limiting factors in Israel's case, we feel, should be not consideration of security risk alone, but also economic, social and human circumstances, for the subjects of the discussion are living human beings whose repatriation would have to mean more than their physical return to Israel: it would have to mean integrating them in an ambience that is now completely foreign to them. This is also the reason why we believe that every refugee returned to Israel should be given a year in which to change his mind, opting for resettlement in an Arab country or somewhere else. The human element also explains why a non-partisan arbitration authority is proposed by Dr. Johnson: the necessity for such a body, apparent to anyone who has had experience with public administration, even on a national level, is even greater in the atmosphere of the Israel-Arab conflict, where a premium will be put on real objectivity and the ability to assess the position of the various parties competently and without bias.

These are the proposals which have rated Dr. Johnson's report the highly critical reception it has been accorded in our press and official circles, even though cool examination reveals that this vociferous opposition is wholly unwarranted. At the same time, little publicity has been given to other parts of the report, which shows the extent to which Dr. Johnson strives to achieve cooperation between the representatives of Israel and the Arab

states, realizing the importance of such collaboration for their future relations. He specifies that the U.N. body he recommends would consult with Israel and the Arab states about the possibilities of repatriation or resettlement; that the host governments and Israel would be asked to send representatives to an advisory board aiding the chief U.N. administrator; and that a special U.N. fund for the absorption of the refugees would be set up with governmental and public contributions, including a substantial sum from Israel (the board of directors of such a fund would of course consist of representatives of all the parties concerned.)

So long as the full official version of the Johnson proposals is not available we cannot judge, for in such a document the wording counts at least as much as the actual content. If correct, the version published by the Foreign News Service of the *Chicago Daily News* *) which has been described as competent by the spokesman of the U.S. State Department, Mr. Lincoln White, would prove that Dr. Johnson has adhered strictly to the terms of the assignment given him by the last General Assembly. He has attempted to show in what circumstances and in what matter a practical solution to the refugee problem can be sought — by anyone earnestly desiring such a solution. Far from being considered a negative approach to the refugee problem, his proposals deserve to be examined soberly and on their merits, as behoves an important document.

Israel cannot prevent the implementation in the Arab States of Dr. Johnson's suggestions (the establishment of a staff, the election of an administrator or the distribution of the questionnaires), if the P.C.C. decides to carry them out. The only question is whether their implementation would be with Israel's participation and supervision or without them.

*) See p. IX.

Deputy Defence Minister Shimon Peres on "Ihud"

Dear Dr. Shershevsky:

Six months have elapsed since you wrote me, but in the meantime we have taken part in a debate in which both of us had an opportunity to stress their opinion.

My opinion remains, as before, that our concern for future peace must not make us forget the problem of survival. Israel's survival is still in danger, and we must devote our main effort to repelling this threat. Israel — as she is today, as she ought to be — emphatically can be destroyed from within. The repatriation of Arab refugees — and the Arab states will demand as a precondition of peace that they be all granted the right to return — is liable to wreck the state from within.

The Arab régimes are not the kind of government systems that strive for peace and collaboration, and stressing our desire for peace and our striving for collaboration will not change their particular

character today (a typical instance was afforded to us by the Syro-Egyptian merger and its subsequent dissolution).

It may well be that the method we propound is less imposing than the one you suggest, but I feel that the survival of the Jewish people — even in a situation of no peace and no war — is a lofty goal that requires no further justification.

Many distinguished men of our age — distinguished in every respect — have striven for peace at almost any price. We need only recall some of the events of the history of the second world war. But those men, despite their pure intentions, bear a heavy burden of responsibility for ruin, war, disappointments and bloodshed. Good intentions are not enough. Therefore, I greatly respect your motives but I completely reject the policy that you suggest.

Faithfully yours,
Shimon Peres

Arab-Israel Peace Hopes Rising

(Dr. Johnson's Suggestions)

By MILT FREUDENHEIM

Chicago Daily News Foreign Service (1.10.1962)

UNITED NATIONS, N.Y.— The first small glimmer of hopes for permanent Arab-Israel peace is emerging from secret developments here.

The Arab and Israel government are studying a plan for solving the problem of 1,000,000 Palestine-Arab refugees, drafted after a year of diplomatic work by UN special representative Dr. Joseph E. Johnson.

The Chicago Daily News has obtained a copy of Dr. Johnson's confidential pro-

posals for a UN initiative that would be the first break in the 13-year-old dead-lock.

UN officials for years have pointed to the refugees of the 1948 war camped around Israel's borders as the potential spark that could bring war to the Middle-East powder keg, with worldwide implications.

The United States government has given nearly \$300,000,000 since 1950 to UN refugees relief, which has cost over

\$425,000,000 total.

Even so, the UN Relief Agency (UNRWA) spends less than 10 cents a day per person on the 1,174,760 refugees now registered. Of these, close to 500,000 still live in UN camps.

On a global scale, the unresolved Arab-Israel cold war with its many shooting incidents, and the brief 1956 Suez hot war, is blamed for the heavy commitments of Soviet military aid to the Arabs.

Dr. Johnson, 56, a pipe-smoking former Williams College president, who heads the Carnegie endowment for international peace, has been quietly conferring with Mid-east officials since August 1961.

His official title is special representative of the UN Conciliation Commission for Palestine (PCC); which consists of the United States, France and Turkey, working under a mandate from the UN Assembly.

In confidential documents dated Aug. 31 and September 6, he set forth concrete proposals now under consideration by top Mideast leaders.

The Johnson proposals include:

1. Appointment of a new UN administrator and staff charged with the duty of carrying out the 1948 UN Assembly resolution for repatriation (to former homes in Israel) or resettlement of the refugees.

2. Individual refugees and heads of families would be given confidential questionnaires. They would make a "preliminary" choice, keeping the right to change their minds later.

Possible choices would include return to former property in Israel; return to alternative locations in Israel; resettlement in Arab countries; or resettlement elsewhere in the world.

3. The UN agents would consult Israel on possibilities for repatriation, and Arab and other countries specified in the preliminary questionnaires regarding resettlement of the refugees.

4. Israel would be asked not to set

a maximum number of returning Arabs it would admit. However, Israel would retain the right to reject individual Arabs as security risks, subject to UN over-all surveillance and review.

Refugees would be expected to agree to uphold the laws of Israel, or any other country they settled in. An impartial organ to hear disputed cases would be established.

5. A special UN fund consisting of voluntary contributions from governments, and the world public would be set up to help the refugees become integrated.

6. Israel, with help from the UN and friends (mainly the United States) would be required to pay indemnities to Arabs who lost property in Israel.

Expenses of the UN administrator and agents would go into the regular UN budget, assessed against all 108 member countries (including Communists and Arabs that have not paid cash for the UN relief program in the past.)

The UN agents would be "co-ordinators" and "catalysts" with responsibility to inform the individual refugees and see that they understand and obtain their rights. Illiterates, for example, would get special help.

After consulting with Israel and other governments, the UN agents would report confidentially to individuals and family heads, enabling them to change their minds according to the real situation.

All refugees would be entitled to a UN fund indemnity covering the hardships undergone by them (something like a veteran bonus).

The Arab host governments (United Arab Republic, Syria, Jordan and Lebanon) and Israel would be invited to name representatives to a council of advisers to the UN administrator. These countries signed the 1949 Armistice pacts.

While refugees would indicate preferences on the questionnaires, they would be told from the start that they would not

Egypt's Economic Development Organisation

By A Special Correspondent

Notwithstanding the social changes that have taken place in Egypt over the past decade, it has remained an agricultural country most of whose population still derives its livelihood from the land. In view of this basic fact, the past few years have seen the establishment in Egypt of a few economic and banking institutions with the declared purpose of developing agriculture through assistance to the country's cultivators, who have always suffered from a shortage of working capital for their daily tasks. It is this shortage that resulted in the peasants' becoming indentured to landowners and usurers, denying them the fruit of their heavy toil.

One of the most important institutions that have been constituted for this purpose and the development of Egypt's economy in general is the Economic Development Organization, set up in 1957 to fill the economic vacuum left by the French and the British after the Suez crisis. At the time there were many observers who feared that the departure of the British and the French would mean not only collapse for the Egyptian economy but complete chaos in every one of its

necessarily get their first choice.

It would be expected that refugees, who have established new lives, with family connections, would prefer not to move to Israel (a large proportion of the refugees are young people born since 1948).

The UN administrator would set up with Israel a detailed procedure for examining requests.

Property indemnities would be based on the 1947-1948 values of real estate and estimated value of moveable property, with adjustments for lost interest payments, money depreciation, and rights in

branches — finance, banking, insurance, industry, etc. — all managed and directed by foreigners for decades.

Fearing that these apprehensions might be fulfilled, the Egyptians nationalized a large number of enterprises, from industrial plants and mineral concerns to banks, insurance companies and other economic institutions, and this in turn created the need for the Development Organization, whose activities in the first weeks of its existence included supplying capital to the nationalized firms, appointing Egyptian directors to their boards and solving the various other problems connected with their continued operation. The number of organizations under its care has by now passed the 50 mark.

According to the Development Organization's director-general, an engineer named Muhammad Sidki Suleiman, the institution is working toward two basic goals:

- a. developing the national economy through commercial, agricultural and financing activities;

- b. planning an investment policy for the funds at the disposal of the Develop-

mentary properties such as mosques and churches.

Israel would be expected to make a substantial contribution to the special voluntary fund.

The UN agents also would take into account the ability of various Arab states to accept refugees. It would negotiate with Arab and other governments on behalf of the refugees.

The new system would somewhat parallel the UN high commissioner for refugees office that has supervised the resettlement of 1,000,000 refugees since World War II.

ment Organization — in other words, the Organization is a government agency for the organization, control and coordination of public investment with the economy's development in mind.

The first set of investments made through the Organization added up to LE17.5 million; by 1958 the total had reached LE67.2 million. Mr. Sidki feels that while this sum is but a negligible fraction of Egypt's national investment, his institution plays an extremely important role in the main branches of his country's economy.

The Organization is part or whole owner of over 60 companies of various kinds, including 5 banks whose assets add up to 4.5% of all banking assets in the country. The Organization also controls almost all the special banking branches dealing with agriculture, land, industry and trade. Other firms on the list include 5 of Egypt's biggest insurance companies, 5 trading organizations, 2 shipping and transport firms, 7 mineral concerns, 2 oil companies, 5 engineering and steel concerns (including the Helwan mills) 6 chemical concerns (including the great fertilizer plant now rising at Aswan and scheduled to produce half a million tons of ammonium nitrate a year) and the Alexandria paper mills (with an annual output of 25,000 tons).

In terms of funds, the Organization's investments break down as follows:

Banking and insurance	15%
Petroleum and other minerals	10%
Industrial plants	67%
Shipping and commerce	8%

The Organization has set up 9 new companies, 4 of which are engaged in mineral prospecting and the development of deposits of magnesium, phosphate, tin, etc., and added 6 modern ships to Egypt's merchant marine. It is playing an important role in the current LE218 million five-

year industrial plan in that it is planning 83 new plants to be set up over the coming ten years with aggregate investment of over LE60 million.

In the past few years the Organization has served as one of the Egyptian government's main arms in carrying out its nationalization decrees for the country's industry. The 10 large companies which the Organization owns today include the country's second biggest bank, the Bank of Alexandria, which also controls the great Al-Muttahida insurance company and the General Petroleum Company, today the official agency for oil prospecting, refining and marketing.

By the beginning of 1962 the Organization's investments exceeded LE80 million. Its mineral concerns included the Sinai Magnesium Company, which exported LE1 million worth of products last year.

In order to prevent bureaucratic interference with the performance of the Organization's tasks, it has been granted sweeping powers. Its staff has been divided by Mr. Suleiman into three departments: a Technical Division, an Economic Division, and an Auditing and Finance Division. Each of these cooperates closely with the management of the various companies and enterprises connected with the Organization in the preparation of development plans, the analysis of commercial reports, the drafting of profit-and-loss balances and the compilation of various other economic reports for the Organization.

In each firm controlled by the Organization, the Chairman of the Board, the General Manager and the heads of various divisions are selected by the Organization itself out of a list of three candidates submitted by he management of the firm. Cooperation between the Organization and the firms takes the form of committee meetings of the Organization, at which the firm managers discuss their

plants' problems, difficulties and development possibilities.

We have noted that agriculture is one of the Organization's most important concerns. Nearly nineteen out of Egypt's twenty-six million people subsist on agriculture. Only 2.4% of the country's territory are cultivated — 5.85 million feddans. The crop area is 9,930,000 feddans in Lower Egypt and 1,300,000 in Upper Egypt.

Of the total area 90% is under field crops, while fruit takes up 126,000 feddans and vegetables 345,000. The national herd today is worth LE.80 million, or some 16% of the national farm product. It includes 2.7 million head of cattle, 2 million heads of small cattle and a poultry flock of some 63.5 million, which alone is worth LE17 million or 3.4% of the national farm product. Milk production stands at 1.4 million tons, of which 4600 are pasteurized, and meat production at 82 tons. Fruits head Egypt's farm export list, and within this category citrus is rapidly winning an important place.

The Development Organization is devoting a good deal of attention to the expansion of citrus in view of the opinion of Egypt's agricultural experts that the country presents ideal conditions for this crop: a soil rich in minerals, humidity from the river and a strong desert sun, cold winter mornings and warm sunny forenoons. Yet citrus growing has been neglected in Egypt for decades, and only in the past two years have systematic attempts been made to expand it. These have lately reached a feverish pitch and included the establishment of 5 modern packing houses where the fruit is mechanically washed and then packed and sent off. One of these stations, at Banha, has a capacity of 75 tons per eight-hour shift; others range from 15 to 50 tons.

The main two varieties of citrus grown in Egypt are the Shamuti baladi and the blood orange. The country's main regular customers are Germany, Britain, Sweden, Yugoslavia and nearby Arab countries. Export in the past five years has expanded as follows, illustrating the effort invested by the Egyptians in the development and promotion of this branch:

1955/6	98 tons
1956/7	2,396 "
1957/8	4,587 "
1958/9	6,637 "
1959/60	13,550 "

In the past two years the Egyptian government has begun implementing an ambitious program of training workers for citrus groves and packing houses. Perusal of local professional literature discloses that the inspection of fruit for export is very strict and carried out on the spot as well as by a special Citrus Export Bureau.

The Ministry of Agriculture sees to the periodic spraying of the groves and the construction of refrigerated warehouses in which the fruit is kept until it is shipped in temperatures of 32-34 degrees Fahrenheit and at a relative humidity of 80-85%. The Ministry is also attempting to prolong the picking season so that it will stretch from November to June instead of from October to April.

All these detailed and instructive data show that the Development Organization has set itself definite and commendable objectives. This has earned it the full support of the authorities. The job of management and guidance performed by such institutions can make an important contribution to the economy of a country like Egypt, which was for decades prey to a woeful lack of planning and foresight.

The Jordan Water Schemes

Like many other countries, Israel is not a separate hydrographic unit. Nor are the Arab states.

The waters of the region can be exploited effectively and to the advantage of all Middle Eastern countries only through integrated and comprehensive planning and implementation on a regional basis. Failing an agreement on such an approach, each country is liable to exploit whatever water resources it can lay its hands on independently, making utilization less efficient and much more expensive.

There are three main streams to which regional planning could apply: the Jordan, the Yarmouk and the Litani. The headwaters of the Jordan come from the Dan, which rises in Israeli territory, and the Banias and Hasbani, born across the border in Syria and Lebanon respectively. The Jordan itself traverses the territory of two states, Israel and Jordan, and the Yarmouk enters it only 8 km. south of the Sea of Galilee, which lies in Israel territory.

The idea of regional water planning first aroused public interest in 1953, when the Israeli-Jordan border was tense and the U.S. announced that it would support "a plan for the utilization of the water resources of the Jordan valley on a regional scale and for the benefit of all the states in the region."

One of the main considerations that moved the U.S. to take this stand was the situation of the Arab refugees, tens of thousands of whom had been living for five years in idleness and at the expense of the U.N. Relief and Works Agency, 70% of whose budget was provided by the American government. Washington hoped that a regional development plan

could provide at least a partial solution to the problem of these refugees.

Th President of the United States appointed Mr. Eric Johnston "Water Ambassador" entrusting him with the task of bringing the parties to an agreement on the joint exploitation of the region's waters.

Johnston's appointment was never withdrawn, but after three years of diplomatic activity in the Middle East he was forced to admit defeat.

Three plans designed to serve as a basis of international agreement for the utilization of the region's water resources were proposed in that period. First was the so-called Johnston Plan, fruit of the labour of two American engineers, Mann and Clapp. It involved the Jordan and Yarmouk alone. On the basis of a combined annual flow of 1500 million cubic meters for the two rivers and of the assumption that some 250 million would be required to retain the present level of the Sea of Galilee and the Dead Sea, it provides that 1300 million could be utilized and proposed a quota of 825 million for Jordan, 425 million for Israel and 55 million for Syria.

A basic condition set by Johnston was that all the water obtained by the implementation of his plan would have to be utilized within the Jordan basin itself. This meant that Israel would be denied the possibility of diverting the waters to the Negev, and could only make use of it in Eastern Galilee, the plain of Esdraelon and the Jordan valley itself. This Israel is unwilling to accept, although she endorsed the principle of regional utilization as such. She submitted a counter-plan of her own which, in addition to the Jordan and the Yarmouk, took in

the waters of the Litani in Lebanon.

The annual flow of the Litani is some 850 million cubic meters, of which an authoritative estimate believes that only a quarter is needed for irrigation within the borders of Lebanon. The Israeli plan therefore suggested that the surplus 680 million be directed to the Jordan basin and divided among the riparian states, which would thus dispose of well-nigh two billion cubic metres for the purpose. Of this Israel would obtain some 1200 million cubic meters, enabling her to irrigate 180,000 hectares of land, mainly in the Negev.

The needs of Israel's agricultural development, and especially the necessity to irrigate the arid south with waters from the north, made it impossible for Israel to postpone the implementation of her water plans until such time as a joint international agreement could be achieved. An Israeli delay pending Arab agreement would not only have jeopardized the development of the Negev desert but might also have been interpreted as an admission that Israeli development plans were subject to Arab approval. Economic and political reasons alike thus militated for embarking immediately on the implementation of the diversion of Jordan waters to the Negev, particularly since the negotiations with Mr. Johnston appeared to be deadlocked. It was therefore decided to get on with the work without foreign assistance. So long as the water plan involved only resources within Israel's territory, there could be no tenable objection to it.

Israel's development needs were urgent, and her water planners found themselves in a race against time. It was up to them to ensure that the fields of the country's south and the Negev would get their water the moment they needed it, i.e. the moment they had reached the stage of full development in their reclamation, the first stage of which after clearing is generally dry-land farming.

What is Israel's National Water Project?

Its main conduit is designed to be not just the principal artery carrying the Jordan's waters southwards, but also a link binding together the large bulk of the nation's regional water projects and welding them together into one interrelated system. In other words, the main conduit will serve as a sort of primary regulator, enabling surplus water from one part of Israel to reach some other part where the supply is permanently or temporarily deficient, in keeping with the need.

The conduit's third function is to permit water storage on a national basis, from winter to summer and from rainy years to years of drought. To derive the maximum benefit from the nation's network of reservoirs they should be interconnected — and this is precisely what the conduit will accomplish.

At the northern end of the national water project is the Hula drainage scheme, one of the most important elements of Israel's water economy.

The Hula valley, about 6 km. wide and 22 km. long, is enclosed in steep hills and mountains rising rapidly to heights ranging from 900 to 2800 meters above the valley level. Rain-bearing clouds hitting the ridges precipitate abundant rain, and the runoff streams rapidly and in large quantities into the valley. This is also the spot where the three rivers of the Jordan unite; but further south, the lava flow of some prehistoric volcanic eruption blocks up the riverbed, and this is what created the Hula swamps. For thousands of years the waters rose over the basalt barrier and spilled over southward, but the Jordan's narrow and shallow outlet was far from sufficient to drain the winter's precipitation, and the rest spread over the valley bottom. A lake of 1400 hectares was created plus 4300 hectares of swamp and, north of it, 2000

hectares that were under water most of the winter.

The drainage project was implemented in three stages. In the first, which took place in 1950 and 1951, the bed of the Jordan was deepened, widened and flattened along a four-and-a-half-kilometre stretch of the river from the southern end of the Hula lake to the Daughters of Jacob bridge. Most of the work was carried out within the demilitarized zone, over the Syrians' protests and often under their fire.

The second stage, implemented in 1953-55, meant digging two parallel main drainage channels in the swamp and in the lake bottom, and connecting them by means of a transverse channel carrying the water to the head of the widened river bed. In the third stage, the two channels were extended up the valley and a network of subsidiary channels excavated to drain off the swamp.

The marsh was wiped from the face of the earth, and over 6000 hectares of fertile land were added to Israel's cultivated area, while the Jordan now streams free, in a bed worthy of the historic river, and all the water of the Hula basin reaches the Sea of Galilee.

Here we come to another important link in the national water plan, for the Sea of Galilee is an integral element of the project and will serve both as a pumping pool and a perennial storage reservoir.

Since the Sea lies 212 meters below sea level, if the water flowing into it is to be conducted over the coastal plain it must first be raised by at least 250 meters. Sending up such a volume of water to this height will require pumps with a rating of some 45,000 kw.

In the first stage the water will be pumped up straight from the lake bottom by a huge pumping station erected entirely underground in a nearby mountain. Here the water will be raised over

250 meters and delivered into Wadi Salmon, to stream westward.

When the diversion of the Jordan to a point just north of the Sea of Galilee but several hundred meters above it is completed, an artificial waterfall into the lake will be created, powering turbines. The resultant electrical energy will be stored and relayed to the pumping station, in effect enabling the Jordan's waters to be raised to the conduit's level under their own power.

Upon completion of the whole project, an annual 320 million cubic meters will be delivered to the conduit, and after the needs of the country's north are met from the various water resources integrated in the system, this is also the quantity that will be available to the Negev.

While Mr. Johnston did not accept the Israeli plan, he was unable to prevail on the Arabs either to accept his scheme. In January 1954 the Arab states in turn set up a commission of experts of their own, entrusted with the elaboration of a counter-proposal to the Johnston plan. This commission submitted another scheme referred to generally as the Greater Yarmouk Plan.

The object of the plan was to divert the waters of two of the Jordan's three rivers, the Hasbani and the Baniyas, by a circuitous course by way of the Kuneitra plateau to the Yarmouk basin, where they would be stored in Jordan territory by means of two great dams. While the Johnston plan had proposed utilizing the Sea of Galilee as the natural reservoir from which Israel, Jordan, Syria and Lebanon would obtain water in keeping with their allocations, the Arab plan made this segment of the Yarmouk the central reservoir, so that Israel would not be able to utilize the water.

The Jordan government supported the plan and expressed itself ready to finance 95% of the cost of putting up the dams and to allow Syria to use most of the hydroelectric energy to be generated there, in return for most of the irrigation water, which would have gone to Jordan's agriculture.

Soon, however, relations between Jordan and Syria deteriorated. Ultimately any collaboration became out of the question and Jordan quit the joint commission that had been set up for the purpose. Instead it concentrated on the Limited Yarmouk Plan, also known as the Ghor Project, implementation of which began in 1958. The Yarmouk's waters are being diverted into a 67-kilometer channel running east of the Jordan and roughly parallel to it, to irrigate some 12,000 hectares of land. The main feature of the plan is a 980-meter tunnel, 3 meters in diameter, which was excavated in the mountains.

A contracting company from Milan is carrying out the project, the first stage of which, including the tunnel and 23 kilometers of channel, was completed about a year ago. The second stage of an additional 24 kilometers is expected to be concluded within a couple of months, and the final segment of 20 kilometres is scheduled for completion during the course of 1963.

The outstanding advantage of this plan from Jordan's point of view is that

it could be integrated at some future stage into a resuscitated Greater Yarmouk Plan as well as into the regional Johnston Plan, which is probably the reason why the United States is financing it.

Israel has displayed great restraint in the face of this local Jordan scheme. The Yarmouk streams along Israel's border for a distance of 17 kilometers, and a few Israeli settlements across the Jordan have been obtaining their water from it. Yet Israel has done nothing to obstruct implementation of the project, partly because it is strictly local in nature and partly because it is designed to relieve the suffering of many of the Palestine refugees in Jordan, who will benefit from this agricultural development scheme.

As for the vociferous opposition voiced by the Arabs to the Jordan-Negev project, its motivation is clear: every development project in Israel increases her absorptive capacity, strengthens her and removes further the possibility of implementing the Arabs' dream of annihilating her.

The editor of the Lebanese paper, "Al Aml", recently wrote: "We may admit that time is in Israel's favour and against the Arabs, and if today they are not able to destroy her, the task will be more formidable sevenfold once her population has grown to five million and the Negev desert has been transformed into populated, cultivated and fertile land by the diversion of the Jordan."

The Upper Euphrates Dam in Syria

The project of a dam across the Upper Euphrates is to be realized in the near future now that an agreement for its erection has been signed by Syria and a Western Consortium. The cost of the project, estimated at some two billion Syrian pounds, is to be repaid in full to the Consortium after 20 years. According to Syria's Minister of Industry implementation of the first stage of the project will begin this spring, and is expected to last five years. Some 200,000 hectares of land will be irrigated with the aid of the water stored behind the dam.

"Dam fever" has been sweeping the Middle East from Sudan to Turkey for the past few years due to the realization, imparted largely by foreign experts, that millions of hectares of fertile land can yield plentifully under regular irrigation by water at present spilling into sea or marsh. The dam projects also serve important flood control functions in countries like Iraq, Egypt and Sudan, preventing ruinous damage to soil and man alike.

While the Aswan Dam has received the greatest publicity of these Middle Eastern projects, largely due to the political events that have been focused on it, other dams going up in the region are no less important. The Upper Euphrates dam being planned in Syria will be momentous not only for that country's economy but also perhaps within the broader context of the inter-Arab balance of forces between Egypt and Mesopotamia.

But if Turkey and Iraq should oppose the plan, how will Syria be able to implement it?

The course of the Euphrates from its sources in southeast Turkey until its confluence with the Tigris near the Persian Gulf may be divided into three sections:

down a mountainous valley entirely in Turkish territory, across the Jazira plateau largely within Syrian territory, and through the alluvial plain in Iraq. Syria controls the river along a course of some 450 kilometres out of a total of some 2660. What is important, however, is not the length but the width of the valley lands that can be irrigated by the river without having to pump the water up too high. The valley itself averages a width of some 20 kilometres, within which the river meanders and divides up into countless arms that join again further downstream; but the rest of the plateau is 60 meters and more above the water level. It is the same problem in Israel by the Jordan, where everything is dry within a few hundred meters of the stream.

Al Jazira ("the island") is so called because it lies between the two great rivers of Mesopotamia. In the north, near the Taurus chain, precipitation averages 12 to 16 inches and drought is rare, but that part of the Jazira is practically all within Turkey; rainfall in the Syrian Jazira is between 8 and 12 inches. Under the French mandate, when the government established its supremacy over the nomads from the air, this became a region of extensive grain farming and dozens of settlements arose on the ruins of cities and villages deserted since the hold of the Baghdad Caliphate on the nomads in the 9th and 10th centuries. The crops, on both sides of the Euphrates, require auxiliary irrigation in winter, full irrigation being required for summer crops and especially for cotton, which has already captured an important share of Syria's cultivated area as well as of her exports. It is this precious irrigation water that the dam project is intended to supply, an-

other project being flood control for the valley itself and the prevention of swamp formation in it at the very season when the riverbed soil could yield.

The control of the Tigris and the Euphrates is a far more complex problem than that of the Blue and White Nile. That is one explanation why such mighty empires as Assyria and Babylonia have faded from the scene.

The rhythm of the rise of the Nile is relatively simple: it begins at midsummer as the monsoons deliver their rains over Ethiopia, the river reaching its greatest height about October and then falling off, so that the soil vacated by the river can be sown in winter and the crops harvested before the following summer's flood. There are years when the river rises more because the rains upstream have been abundant, and there are years when the monsoon is comparatively poor and the flood is inadequate. Those were years of hunger for Egypt until its system of dams and barrages was erected in the 19th and 20th centuries, doing much to regularize the flow as well as to expand the cultivated area. But there has never been any such thing as a flash flood of the Nile. The floods of Mesopotamia's rivers on the other hand, caused by both rain and thaw, in the mountains of Armenia, Kurdistan and the Zagros, are quite irregular. While Mesopotamia, unlike Egypt, is a country that has rain, and this rain is as important to the country's agriculture as the rain and snow that feed the great rivers, a regular supply of irrigation water is essential. But river regulation is as important for flood control as it is for the creation of his supply.

The flow of the Middle Euphrates the year round averages out to 1095 cubic meters per second, but the monthly average varies from 400 in the low-river month of October to 2750 in April, which is generally the month of the greatest floods, followed by May with 2500 cubic

meters. Daily averages vary even more widely, from 270 cubic meters per second to 4000. Floods may be expected in any winter month, making crop growing nearly impossible in most parts of the valley itself, whose topography resembles that of the Nile in Upper Egypt. At the same time, since the floods continue well into July and leave swamps in the river, the growing season is compressed into a few months that are too short for agriculture.

The purpose of the Upper Euphrates dam is threefold: to make cultivation possible in the river valley as it is today along the Nile, to provide electric power, and to supply water for the irrigation of parts of the plateau bordering the valley. Such a scheme was contemplated by the Ottoman government as early as the end of the 19th century, when plans were being considered for the Berlin-Baghdad railway. But while the Turks gave the concession for the railway to the Germans they entrusted a British engineer, Wilcox, with a survey of the Tigris and Euphrates and of the possibilities of irrigation along them. To this day Wilcox's book is the best survey of the question of river regulation in Mesopotamia.

In those days both rivers were entirely within Ottoman jurisdiction; today the Euphrates is controlled by three separate republics and the Tigris by two, with Persia controlling several of its tributaries. The regulation of a river requires damming its upper and middle course and the building of canals along its lower course. The main benefit of the Wilcox plan devolved on Iraq herself, which has been implementing the projects involved; the Upper Euphrates plan, drafted as it was in Syria for Syria's benefit, can be modifying the river flow, wreak havoc with the calculations on which the Iraqi river schemes are based, robbing of water the Habbaniya lake which serves as the main reservoir for the new irrigation schemes

IN THE ARAB WORLD

A. AHISHAR

A. In the Arab States

EGYPT

WHAT KIND OF UNITY?

The latest developments in the Arab world lend topical interest to a recent article in which Dr. Muhammad Hussain Haikol, Editor of the daily Al-Ahram, attempts to explain the main lines of Egypt's policy toward the Arab states. The following are characteristic excerpts from the article:

along the Euphrates. Hence the protest, or rather the threats of a protest that have been voiced by Kassem against Syria's implementing the Upper Euphrates scheme without Iraq's full approval.

In order not to locate the dam too close to Iraqi territory, the Syrians will probably want to build it as far as possible upstream — though here they will be careful not to antagonize the Turks by erecting the dam at a spot where the water backing up might flood Turkish territory. One of the purposes of the projected dam is the supply of electric power to Aleppo, which gets it at present from a river whose headwaters lie in Turkey and are exploited there for irrigation although this depletes the Syrians' water and power supply.

All in all, the Syrians have so far been going ahead with their project in the teeth of overt or covert hostility on the part of their neighbours. This hostility was stirred particularly during the period when Syria and Egypt were united, and Iraq genuinely feared the hegemony of the United Arab Republic which not only outnumbered her population fivefold but was vastly more advanced and richer in human resources. To this was added the feeling

The current conflicts between Arab states need not frighten any of us. I should like to say without any intent to philosophize that at this stage it would have been more disturbing if there had been no such conflicts. I speak from profound conviction. The very fact that these conflicts exist is, I believe, doubly significant.

It is significant in the first place be-

cause the Syrians controlled most of the rich Jazira, and desert areas that might have been considered part of Iraq, not through any affinity with them but as a legacy of the French mandate.

Now that the Egyptians have been driven from Syria one might suppose that this should allay some of Iraq's suspicions. Both Iraq and Syria might be well advised to fear each other less and to direct some of their energy to working out ways of exploiting in common the land and water resources of which they dispose, and of settling with their aid their own landless peasants and Palestine refugees, not to mention hundreds of thousands of roaming Beduin whose settlement properly planned, would enrich the economy of both countries and still leave them a substantial reserve of land and water for future generations.

The question is whether the Upper Euphrates dam scheme will prove the first step ushering in a period of understanding and practical collaboration between Syria and Iraq for raising the standard of living of their populations, or a new bone of contention that may drive Syria again into Egypt's arms.

cause it shows that the revolutionary phase through which the Arab nation is now going is real and radical, for were this not so it would have been easy for the opposing interests within the Arab nation to come to an understanding and to some arrangement.

The revolution itself forces these conflicts into being and renders a clash inevitable between the national elements and those that are hostile to progress because they are connected with imperialism and because they have gained control of the peoples' resources.

The very fact of conflict is a symptom of strength and not of disease, for it shows that the nation is alert.

Before the social revolution in Egypt nothing would have prevented Nasser and King Saud from being photographed kissing each other. It is no coincidence that the relations between Nasser and Saud entered a critical phase in the wake of the great victory in the political campaign of 1956 against imperialism and the beginning of the "take-off" stage of our social revolution.

Despite all attempts — including King Saud's visit to Egypt in 1959, after his notorious plot of early 1958 against Nasser — a break between Nasser and Saud was ultimately inevitable, and there is no point in ignoring any longer the existence of the contest between what the two stand for. A certain ideological vagueness helped blur the issue at the time.

The earmark of the revolutionary phase, then, is the basic struggle. The first obligation of nationalism is to crush foreign domination.

The second significant aspect of the current developments is the disclosure that Arab unity is real and profound, not a political invention or an empty slogan.

The social trends in each of the Arab states know no frontiers. The unity of the Arab nation opens the gates before them and removes from their path the barbed

wire barricades of official borders . . .

It is natural that Saud should have come out against socialism in Egypt, for it endangers his régime inside Saudi Arabia.

Every new enterprise that goes up in Egypt is for King Saud equivalent to an attempt to destroy a palace in Saudi Arabia. Every right secured by the worker or the peasant in Egypt holds out, in the king's view, a hope of approaching redemption to one of his slaves. Why? Because the unity of the Arab nation is real and profound.

At one time, before the Suez campaign, Britain officially approached Nasser and told him: "We will help you achieve anything you desire here in Egypt — provided you do not interfere in what goes on outside of Egypt!"

The United States too proposed unlimited aid to Nasser on condition he would not spread his ideas beyond Egypt's frontiers. Nasser did not agree. He could not have agreed. Why? Because every word he speaks in Egypt finds an echo outside it, and his every action west of Sinai reverberates east of Sinai.

If so, we are not frightened by these conflicts. They are natural in what is one nation. Let us not be ashamed, and, heaven forbid, let us not try to hide them. We would be sinning grievously against our historic development.

The revolution that is now sweeping the Arab nation is not greater than the one that rent the American nation. We, at least, have not had to pay the price of civil war to pave the road to emancipation and revolutionized production. We, at least, will not have one Arab army fighting another. (? Ed.)

From here we go on to the next conclusion:

The current conflicts between some of the Arab states are inherent to the phase of political and social revolution.

The impression may have been creat-

ed that I have been attempting to justify the current conflicts between Arab states. That is not my purpose. What I want to say goes beyond it.

I want to say that what we need now is not conciliation between the Arab states but an understanding of the nature of the conflict, so that the truth will come to light. We do not want the controversial elements to be concealed but brought out and explained, so that every man in the Arab world will know where he stands in the inevitable campaign for the Arabs' fate.

I want to say that what we need now is not Arab solidarity but a complete differentiation, so that the Arabs' future will be clear and unambiguous.

What is more, the call for Arab solidarity that is now being sounded in some Arab states cannot possibly be a goal at this stage, for it would mean freezing the Arab revolution and agreeing to a compromise that can only harm and fetter the Great Turning Point.

I should like to ask what good could possibly be served by striving to achieve a united front between King Saud, King Hussein, the Imam of Yemen, General Kassem, Nazim al-Kudsi and others?

Can King Saud symbolize the Arab man's hope for a better future? Can King Hussein symbolize the aspiration of the Arab nation to emancipate itself from imperialism and to crush it? And Kassem — can he deliver Palestine by vague declarations? And Nazim al-Kudsi, who is but a puppet pulled by strings behind the scenes, what is he worth?

And even if all these can be "solidary" with each other, Egypt must keep away from such solidarity. She must declare her opposition and hold the banner of this opposition loyally high. The franker she will be, the more successful she will be. A decisive conflict calls for just that.

Let us then proclaim like Nasser: "Not unity in the ranks, but unity as a goal!"

PROGRESS IN THE NUCLEAR FIELD

Handsome achievements in the field of nuclear research were summarized for the press on the tenth anniversary of Egypt's revolution by the Minister for National Research, Salih Hedayat:

An Atomic Energy Institute has been set up, including an institute for radioactive isotopes, designed for research in the medical, agricultural and industrial fields. The nuclear reactor erected at In-shas symbolizes Egypt's entry into the atom age.

The research carried out by Egyptian scientists preliminary to the erection of an atomic power station has been completed and a budget has been allocated for the project itself. The station site has not yet been determined, but is expected to be in the vicinity of Alexandria. Construction, scheduled to last two years, is to begin soon.

A radioactive cobalt unit was recently set up, designed mainly to test the effect of radioactivity on plants and crops, and particularly on cotton.

Large amounts of atomic raw materials have been discovered in southern Egypt. Radioactive thorium is already being produced from the black sands of the northern Nile delta.

ELECTRONIC PHYSICS AT THE UNIVERSITY OF ALEXANDRIA

A department of electronic physics designed to promote the development of nuclear research and rocket science has been set up at the University of Alexandria reports the Lebanese daily, *Al-Jarida*, which quotes a statement by the University's Rector, Dr. Ali Shu'aib, that the department has been equipped with modern instruments and maintains contact with leading scholars in various countries of the world.

The Rector also declared that it was planned to set up at the University a spe-

cial faculty where outstanding graduates could continue their studies so as to mold a generation of first-rate scientists able to contribute to Egypt's scientific activity of the space age. Setting up the faculty will cost half a million Egyptian pounds.

NEW DRUG FACTORY

A new plant for the manufacture of pharmaceuticals and anti-biotics has gone into production in Egypt. The company is a local subsidiary of *Verwerke Hoechst* of Germany, which put up 60% of the £130,000 capital, the rest coming from local investors. The new firm expects to export to various African and Asian countries and will soon open a laboratory for research into pharmaceutical production.

NATIONAL INSURANCE

A national scheme of old-age insurance similar to the ones in effect in Israel and other advanced nations has gone into operation in Egypt as of January 1st, 1962, one difference from the practice in many countries being that the pensions have taken the place of severance pay, which was simultaneously abolished. The employee's monthly contribution under the new scheme equals 7% of his pay, and the employer contributes 14% plus all the amounts that he would have had to pay out in severance pay under the previous law. Pensions for invalids have gone up in the past three years from 25% to 40% of the pay. In the event of the insured's death his family will receive a pension equivalent to 40% of his average salary over the past three years.

U.S. TO FINANCE ERECTION OF CAIRO POWER STATION

Discussions between Egypt's Minister of Economy, Dr. Kaysuni, and the Commercial Adviser at the U.S. Embassy in Cairo have resulted in U.S. agreement to finance the large \$27 million power station planned for West Cairo. The loan will be

repaid within 40 years and interest will not exceed 3%.

U.A.R. HINT OF RISE IN SUEZ CANAL TOLLS

The possibility of an increase in Suez Canals tolls was indicated by Mr. Mahmoud Younes, chairman of the U.A.R. Government-owned Suez Canal Authority.

"Our costs are going up and our services are being expanded," Mr. Younes said. He added: "We would be fully justified in raising our charges."

Mr. Younes, who was addressing a Press conference at Ismailia, headquarters of the Authority, to mark the passage of 100,000 ships through the canal since its nationalisation six years ago, said that in the memorandum presented to canal users on April 25, 1957, President Nasser had reserved the right to raise tolls up to 1 per cent. per year without prior negotiation. So far this right had not been exercised, he said.

Mr. Younes revealed that Suez Canal revenues had shown a rise of 9 per cent. in the July-September quarter of this year compared with the corresponding period of last year. The rise was not due to any increase in the number of ships passing through the canal, but in their size.

That was why the Authority would give careful consideration to pressing ahead with the second stage of President Nasser's project designed to deepen and widen the Canal for taking vessels of 38-foot draught are allowed to use the Canal at draught. Ships of no more than 37-feet present.

The new scheme, Mr. Younes said, would cost about £E25m., including about £E10m. in foreign exchange.

"We may apply to the World Bank for another loan to finance the project," he added.

Fewer Accidents

Mr. Younes claimed that the accident

rate in the Canal was lower than ever, but 85 per cent. of accidents were due to defects in vessels using the Canal. The Authority, he said, would henceforth see to it that all vessels were "canal-worthy."

U.A.R. BUYS TWO FLOATING HOTELS

An agreement has been signed recently in Cairo between the United Arab Republic and the West German company of Klockner for the purchase of two 170-cabin "floating hotels" at a cost of £1.2m. The hotels will be built in Hamburg and towed to the Mediterranean inside a floating dock. The first is due to be delivered in October next year and the second in March, 1964. The agreement also provides for the training at the Klockner Company's headquarters of a group of Egyptians in all aspects of running, maintaining and managing the hotels.

The two vessels will make the trip between Cairo and Aswan in six days. Their purchase is part of the Government's drive for a rapid expansion of the U.A.R. tourist industry.

GERMAN TV IN EGYPT

Television receivers to the design of the German Telefunken concern are to be built in Egypt, starting next year, by the Arab Company for Radio Transistors and Electronics of Ismailia.

The Egyptian company already builds radio receivers under licence from Telefunken, selling them under the Telestar brand.

SOIL IMPROVEMENT ACHIEVEMENTS

While the total area gained for cultivation in Egypt by the government, various agencies, companies and private individuals between 1932 and 1952 added up to 50,460 feddans, or an average 2523 feddans a year, the land improved since the Revolution, i.e., between 1952 and

1962, added up to 165,690 feddans. This does not include 32,430 feddans reclaimed from the desert.

COTTON EXPORT

Cotton exports to the Soviet Union this past season (ending in May) added up to 356,000 kantars, making Russia Egypt's largest single customer. The total export was 2,302.173 kantars, as against 2,667,004 the preceding years.

RECIPROCAL TRADE AGREEMENT WITH CHINA

Egypt has signed a three-year agreement with Communist China providing for the exchange of LE.15 million worth of products, reports *Al-Ahram*. Egypt will export cotton goods and groundnuts to China in exchange for tea, frozen meat, iron ore, chemicals, paints and paper. A credit agreement has also been signed.

ECONOMIC TALKS WITH ITALY

Important talks directed to tighten economic collaboration between the two countries have recently been held by Egypt and Italy. Italy occupies an important place in Egypt's balances of trade and payments, although she sells Egypt much more than she buys from her — LE9 million and LE1.8 million respectively last year. The balance of payments too showed a gap of LE3.3 million in Italy's favour.

ITALIAN £3M. DYE PLANT FOR EGYPT

The Montecatini chemical group has been awarded a contract by the Egyptian government for the construction of Egypt's first dye-stuffs plant for the textile industry. The contract is worth about £3m.

The new plant will be built near Ismailia and will have an output of 700 tons a year, which it is said will render Egypt's textile industry self sufficient.

The machinery for the new plant will be supplied by the Ansaldo works of

Genoa. Ansaldo will also be responsible for its assembly at Ismailia.

GERMAN AID FOR EGYPT ORE-SHIPS

West Germany will extend to Egypt a DM20m. (about £1.8m.) credit from aid funds to help build up a fleet of 56 river freighters. The fleet is to carry 450,000 tons of iron ore annually from Aswan to the German-built steelworks at Helwan.

GERMAN BANKS SIGN AGREEMENT WITH EGYPT

In an agreement signed between representatives of the Egyptian Government and a consortium of German banks, headed by the Deutsche Girozentrale, Egypt will receive a credit of DM.80m. to cover payment for goods and services from the Federal Republic. The credit is guaranteed by the Federal Government and is a German share of a trade programme sponsored by the International Bank.

A further DM.20m. for Egypt was announced simultaneously for development aid. This credit will be used to finance a so-called Nasser river fleet which will transport iron ore from Aswan to Helwan Steel mills. There is growing resentment in German industrial circles because of the discrimination to which their representative in Egypt has been subjected since the nationalization of the Egyptian foreign trade.

According to reliable reports, German firms in Egypt are forbidden to deal directly with Egyptian buyers and must channel all business through the official Egyptian import organization, while commercial representatives of communist countries are permitted to do business directly.

U.A.R. TRADE CENTRE FOR LONDON

The United Arab Republic is to open a Trade Centre in London to act as a

link between British exporters and U.A.R. importers.

Dr. Abdel Moneim Elbeih, a Director of the Trade Bank, has been appointed Director of the new Centre, which will also market U.A.R. products.

U.A.R. TAKES OVER SHIPPING AGENCIES

A Presidential Decree swept nearly 100 shipping agencies brokerage firms and stevedoring companies in Alexandria and the Suez Canal Zone within the public sector.

At least half of the capital of all these companies, some of which are owned by foreigners, will be taken over by the Government on payment of compensation in Government bonds.

RUSSIA TO AID EGYPT ON TRANSMISSION LINES

Soviet engineers are to design 500,000 volt transmission lines for Egypt, the Soviet news agency Tass reported. Russia will also supply Egypt with all the necessary high voltage equipment.

A group of Soviet engineers are leaving for Cairo shortly. The transmission lines, 850 km. long, will link Cairo with the Aswan Power Dam on the Nile.

INDUSTRY IN ALEXANDRIA

Cairo's "Al Akhbar" reports that three industrial projects planned by the well-known Italian engineer, Renato Urbani, are due to go up soon in Alexandria.

The first will be a £12 million atomic power plant fuelled by thorium, a material derived from Egypt's black sand. It will generate 12 million Kwh. a year. Long-term financing will be provided by an American company in return for supplying the equipment.

The other two plants will process the black sand into materials for the paint industry, and derive aluminium and cement from the Sinai sands. In the first

stage those two plants together will turn out 7000 tons of products a year.

EGYPTIAN-SOVIET AGREEMENTS

Under the trade and payments agreements signed in Egypt and the Soviet Union in June, the USSR will supply Egypt with equipment for the oil and petrochemical industries, metal products, chemicals and pharmaceuticals. The new agreements were made necessary by the success of the previous ones, which had resulted in a massive expansion of Soviet-Egyptian trade to over fifty million Egyptian pounds a year whereas it was only a few million pounds a decade ago. New Egyptian products, such as watches, are now joining the export list to the Soviet Union, which includes, in addition to rice and cotton, textiles, leather, wines and citrus fruit.

The fact that the new agreements were signed only a fortnight after similar ones with the United States underscores according to Cairo sources, Egypt's faithfulness to the principle of collaboration with all nations and all blocs.

£1m. U.K. CREDIT TO EGYPT FOR MACHINES

A £1m. credit deal arranged by a London merchant bank with the Egyptian Government has brought to Britain orders for diesel engines, earth-moving equipment, printing, office and other machinery, and chemicals.

The Egyptian Government has further told the London bank, part of C. Tenant, Sons and Company, that it is interested in at least another £4m. worth of British equipment under similar credit arrangements, the bank said.

SINAI GAS WILL ASSIST ORE PRODUCTION

Natural gases from the oil wells in the Sinai Peninsula of the Compagnie Orientale des Pétroles d'Egypte are to be used by the Sinai Manganese Company for the production of ferromanganese.

About 300,000 cubic metres of gases are now being flared off daily, but some of these will be used to drive three 7,000 kw. turbines now being installed. After operating the turbines, the gases will be used for a water distillation plant with an estimated capacity of 1m. gallons a day.

The electric power plant will cost £E. 850,000 and the water distillation plant £E.1.5m. Both are due to be completed by June 1964 when the ferromanganese mill should be producing about 10,000 tons of ferromanganese annually.

JORDAN

LONG-TERM AID FOR JORDAN

Jordan has received assurances of long-term loans and aid totalling some £25m. to help finance its £127m. five-year plan, Mr. Kamal Shair, deputy president of the Jordanian Development Board announced in Amman.

Mr. Shair, who had returned from a fund-raising tour of Britain, West Germany and the U.S., said the sum would be provided by these three countries together with United Nations technical agencies and the World Bank. He said Jordan would shortly submit a formal application for the formation of an international consortium to supply the plan's entire foreign loan requirements, estimated at £59m.

PLANS FOR ECONOMIC AND AGRICULTURAL DEVELOPMENT

The Jordan Government recently announced a ten-year plan for economic and agricultural development.

In the field of agriculture, one of the plan's objectives is to expand production by introducing modern cultivation methods and increasing the cultivated area, the object being to cut down on farm imports. Fruit and vegetable exports to the Persian Gulf states are also to be expanded through the streamlining of marketing methods. The plan's assumption in

this field is that Jordan could compete successfully with Europe, being situated on the near side of the Suez canal as far as those potentials outlets are concerned so that substantial tolls and shipping costs could be saved.

Another assumption on which the plan is based is the approval of a large loan from the World Bank that will make it possible to put up a large and profitable potash plant at the north end of the Dead Sea, where production for the past two years has been on an experimental basis only. Experts have reported that the project has proved itself and may now be expanded into a large-scale operation.

Others projects under the plan are concerned with the exploitation of phosphate deposits and the establishment of a fertilizer factory.

JORDAN ANNOUNCES URANIUM DISCOVERY

Deposits of uranium ore have been discovered in Jordan, according to an official announcement reported by "Falastin".

The announcement did not disclose the location, size or quality of the deposits. A West German oil prospecting firm is now negotiating a concession to mine the deposits, the newspaper said.

CHEMICAL PLANT FOR JORDAN

Jordan is to build a chemical fertilizer factory at a cost of 3.5m dinars (£3.5m.), the Prime Minister said in a broadcast from Amman Radio.

The Government had entered into an agreement with a German company, he said. The factory would be at Aqaba, and the biggest of its kind in the Middle East.

S Y R I A

MAHRADA DAM INAUGURATED

The irrigation and flood control program in the Al-Ghab valley in northern

Syria has entered a new stage with the inauguration, reported by the Syrian *Al-Ayyam*, of the project's second biggest dam at Mahrada, where part of the water will be used to generate electric energy. The dam, completed three months ahead of schedule, is 34 metres tall and 330 meters long and will retain 61 million cubic meters. It comprises an 89-meter regulation canal that is 3 meters wide; a 112-meter drainage canal that is 7.5 meters wide; steel gats and levers; and a 620-meter canal, 3.2 meters wide, which will relay water to both sides of the river for the irrigation of an estimated 25,000 hectares. The plan provides for 120 meters of irrigation canals, 140 meters of drainage canals and 61 kilometers of main roads.

COORDINATION OF INDUSTRY WITH IRAQ

According to the Lebanese *Al-Hayyat*, the Baghdad authorities have formulated a seven-point plan for the coordination of their country's industry with that of Syria in keeping with the recommendations of a joint economic commission that met in Damascus last June. The seven points are:

1. The coordination program is not to affect adversely the industry of either Syria or Iraq;
2. It will be concerned mainly with large and medium plants;
3. The expansion of industry in either country will be based on the absorptive capacity represented by the markets of both together;
4. New plants in both countries will be set up with the understanding that supply must be coordinated with demand;
5. The technical specifications of new industrial plants will be coordinated;
6. Industrial development in both countries will strive to raise the standard of living of both to the same extent, if possible;

7. The basic principles of legislation governing industry in both countries should be the same.

The ultimate purpose of the proposals, concludes the paper, is to pave the way for economic union between Iraq and Syria.

FRENCH LOAN FOR SYRIA

France has agreed to grant Syria a loan of \$50m. as well as to finance the projected Euphrates Dam jointly with West Germany, the Arab News Agency reported from Damascus.

The agency quoted Public Works Minister Robert Elias, on his return from Paris as saying the French authorities assured him of their aid after having contacted the Bonn authorities.

The \$50m. loan, "politically stringless," is to be used for financing various development projects, including construction of an international airport, new roads, power stations and irrigation projects, Mr. Elias declared, after conferring with Premier Khaled el Azem.

I R A Q

MASSIVE DAM PROJECT NEARING COMPLETION IN IRAQ

Derbendi Khan Dam, a massive \$70-000,000 project on the Diyala River in the mountains of Iraq, 160 miles north-east of Baghdad, is scheduled for completion soon.

The huge rock fill dam was designed mainly to provide a reservoir for irrigation of the land through existing canals dating back to Biblical times. Situated just below the confluence of the Diyala and Sirwan rivers, it will also harness the perennial flood-waters of these two watersheds.

Forming the dam included the excavating of some 10,464,000 cubic yards of soil overburden, and the quarrying and placing of 9,156,000 cubic yards of rock fill.

In addition, 2,616,000 cubic yards of

clay fill had to be loaded and hauled two miles to the dam. Another 1,308,000 cubic yards of filter materials had to be taken from gravel operation, which has been closed for nearly a year, payment to pits, washed, screened, and hauled to the site to complete the impervious core of the dam.

Earthmoving equipment mustered for the Iraqi job included twenty-eight crawler tractors, thirteen shovels, sixty rear dump trucks and sixteen bottom dump trucks.

IRAQI NATIONAL OIL COMPANY

Major-General Abdul Karim Kassem, Iraqi Prime Minister, has announced a draft law establishing an Iraqi National Oil Company (INOC) which will have £20m. Government capital and operate in all stages of the industry.

Under the draft law, announced by the Prime Minister at a Press conference, the company will have the right to exploit oil in all areas outside those specified for the Iraqi Petroleum Company group under the 1961 law.

It will be exempt from income tax for 10 years starting from the first profit-making year. It will be run by an independent administrative board headed by the Oil Minister and comprising nine members, with three reserve members appointed by the Cabinet.

IRAQ ORDERS DANISH OIL TANKER

The Iraqi Government has contracted with a Danish firm of shipping consultants for the planning and supervision of the construction of an oil tanker.

The tanker will be of about 50,000 tons deadweight, the spokesman added. This and other tankers expected to be built later were intended to give Iraq a share in the carrying of oil from Iraq to Europe.—

REFUGEES PROTEST REMOVAL FROM BEIRUT

Some 10,000 refugees from camps on the outskirts of Beirut recently began a sit-down strike in the courtyards of churches and mosques of the Lebanese capital to protest against the Government's decision to transfer them to more distant camps which they abandoned some years ago.

ARAB REFUGEES BEING SMUGGLED TO SOUTH AMERICA

The Government of Colombia has uncovered a ring of Arab smugglers who have engaged for some years in illegally transporting persons from refugee camps in Lebanon, Syria and Jordan into Colombia and probably also into other Latin American countries. Investigation revealed that the ring operated from Beirut.

Thousands of refugees have been smuggled into Colombia by issuing them forged passports and visas. The refugees, who were charged very high fees, were promised that the Arab community in Colombia, which is 20,000 strong, would receive them with open arms and help them establish themselves. On arriving, however, they discovered that no one was

willing to help them and were speedily reduced to seeking alms, and beginning in the streets, which is how the matter came to the attention of the Colombian authorities.

The head of the Arab League's Propaganda Bureau in Bogota, Hussein Tariqi, sought to make capital of the scandal when it came to light, charging Israel in the local press with responsibility for the tragic fate of these victims of Arab swindlers.

INTER-ARAB ECONOMIC COLLABORATION TREATIES UNRATIFIED

The Secretariat of the Arab League has informed its member countries that although five years have elapsed since the signing of the treaty providing for the establishment of an Arab fund for economic development with a capital of LE.25 million so far not a single country except Egypt has ratified the treaty.

At the same opportunity the Secretariat also noted that not a single country had ratified the treaty providing for the establishment of an Arab economic union and signed on June 6, 1961.

B. Among Israel's Arabs

A CONVERSATION WITH AN "AL-ARD" MAN

"Which do you prefer — that the Arabs should tell you what they really think of and how they feel about the state, even though this might be harsh and painful, or that we should 'play the game': in your presence put on a smile and say that we are living in a paradise, while inside we grit our teeth and fairly explode with bitterness, and maybe do something behind your backs?"

The question was being put to us by a young Arab we were interviewing. He belongs to the Al-Ard group the suspension of whose organ, *Al-Ard*, was lifted recently by order of the High Court of Justice.

"Now we are about to resume activities," he continued "and put out again our paper, in which we shall be able to express frankly what we think and feel. It's also better for the state, for otherwise the bitterness inside us might break out in more dangerous form.

"You know, Mr. Ben Gurion, of all

people, understands us well and respects our stand. You may recall that two and a half years ago he said in the Knesset "If an Israel Arab should break the law and give refuge to infiltrators I would arraign him and have him jailed, but from the human point of view I would understand him. Maybe in his place I would have done the same." This is frank talk! You see, Ben Gurion himself praises the patriotic, and proud brave Arab stand, and publicly declares that if he were a member of the Arab minority he too would act like us — and not like the Arab puppets who have sold their soul to the Zionist parties. For such Arabs he has only scorn at the bottom of his heart — but us he understands. So we don't care if he jails us. We are ready to suffer for what is dear to us.

"And I want to tell you that despite all our hatred for Ben Gurion we admire him for one thing — his directness. He doesn't make believe or hide behind fine words but tells you straight to your face what he thinks of us. And as an Arab nationalist I prefer to confront an overt foe than a hypocrite sycophant who talks about 'peace and friendship' when in fact he means something quite different.

"We Al Arab people will not agree under any circumstances to become tails of Zionist parties, no matter what their social coloring. We want to speak for the national interests of Israel's Arabs, plain and unadorned, and this is why we not only struggle for equal rights for the Arab minority in Israel, but also add: The Arabs of Israel are an integral part of the Arab nation. Gamal Abdol Nasser is for us the expression of Arab nationalism, and if Israel would adapt her foreign policy to the line of 'positive neutrality' she would be better able to integrate in the region as a Middle Eastern country.

"I can also tell you that good relations between Israel and the Arab world call for a confederation, open, sincere and legal,

between Jews and Arabs, for that is the only way to forge the beginning of a common language between Israel and the Arab states. The kind of Arab politics that your parties seek to encourage are resented neither among us nor among you, for everybody knows who they are. We, on the other hand, if the authorities will allow us to operate legally and enable us to exist as an independent party — ultimately we will be able to serve as a bridge between you and the Arabs abroad.

"Even from the security point of view, it is better that we should conduct our activities legally and in the light of day, rather than that we should be forced to organize a secret underground."

"Do you believe that Israel's Arabs will follow you?" we asked.

"The intellectuals certainly. Not so the broad masses, which are at the mercy of the military government authorities and fear them. Take, for instance, the Arab students at the Hebrew University in Jerusalem. There are over a hundred of them. In the elections to their committee our candidates won a majority, more than the Communists or the Mapai people. This shows that the intellectuals are with us, and they are actually the backbone of Israel's Arabs.

"At the next elections we want to form an independent Arab party, and in the meantime we shall prepare the ground for this among the Arab population. This we shall be able to do if the authorities place no obstacles in our path. We are happy that they are now all-owing us to resume the publication of *Al-Ard* after an interruption of two years."

FREEDOM OF MOVEMENT?

A Jewish family recently invited an Arab student, convalescing from an illness, to spend some time with them at a resort in the coastal plain. The student answered that unfortunately he was unable to accept the invitation, for his travel

permit forbade him from setting foot anywhere except in Jerusalem without equipping himself with a special permit from the military governor of his area in Galilee. Even when coming from his place of residence to Jerusalem he was forbidden to follow any route except the "direct route" set out in his travel permit. Since his self-respect did not allow him to approach the military governor for authorization of a private visit, he was forced to give up the invitation.

Are elementary rights such as these still being refused even after the "lifting of restrictions" that was so widely publicized by the Prime Minister's office?

ARAB-JEWISH CULTURE CENTER

Plans for the projected Arab-Jewish Cultural and Social Center on Hagefen Street in Haifa are gradually turning into reality. Renovation work has begun on the house, which will be named for Mrs. Palinsky, contributor of \$50,000 for the project. At the same time, a board of interested civic figures has been formed to plan the establishment of further activities around this core.

The first meeting of the board elected a central committee headed by ex-Knesset Member Rustum Bastuni and consisting of Messrs. H. Abbasi, P. Yoeli, S. Sabagh, Y. Malchin, H. Alon, K. Shehida and G. Farah. The committee has already presented to the board a draft program calling for the following activities at the Center: football, volleyball, ping-pong, chess, callisthenics and folk dancing; sculpture, ceramics, drawing, music and drama circles; exhibitions, films, concerts, a social club and social circles; and courses in literature, Hebrew, Arabic, English, French, popular science and history. A drama circle in Arabic, an oriental music circle and a social circle are already functioning.

When regular activities begin at the Center in the near future, it is certain

to make an important contribution to bringing together young Jews and Arabs. The Center has already been "adopted" by the Beit Rothschild Cultural and Social Center on Mt. Carmel, which has celebrated its fourth anniversary.

HISTADRUT PUBLISHING HOUSE TO PUBLISH HEBREW-ARABIC MISCELLANY

A literary miscellany of Hebrew and Arabic works, designed to help bring Jewish and Arab writers together, is to be published shortly by the Histadrut publishing house.

Publication was decided on at a meeting held at the house of Yehuda Bourla, Chairman of the Writers' Association and attended by Jewish and Arab authors. A joint editorial board was elected on a parity basis, consisting of Messrs. Burla, Mahmoud Abbasi, Mordecai Tabib and Muayyad Ibrahim. The expense will be met partly by the Histadrut's Arabic publishing house and partly by contributions from various private and public sources.

The editorial board plans to use the project as a center-piece for regular joint conferences of Jewish and Arab writers to debate literary issues as well as to bring the two groups together.

GRANTS BY THE ARAB BANK

The management of the Israel Arab Bank has decided to establish a program of study grants to outstanding pupils from among the minority communities. Details governing the registration of applicants will be published in all the Arab areas. The scheme is only one of the Bank's projects designed for the advancement of the country's Arab population.

CONTEST WINNERS

Seventeen poems by seven poets, mainly teachers, have won awards in a recent competition for lyrics to folksongs organized by the Public Culture and Art Coun-

cil's Commission for Cultural Activity among the Minorities. The winners are Muayyad Ibrahim, George Nagib Halil, Ibrahim Saba Bakhou, Mahmoud Muallem Yunis, George Halil Zinai, Suleiman Hajji Ahmad Hajadli and Gamil Rahlan. Seven additional poems won commendations. Participating were 17 Arab poets, many of whom are well-known.

FINAL RESULTS AT THE ARAB TEACHERS' SCHOOL

Some 95% of the students at the Jaffa School for Teachers in Arabic Schools and Kindergartens passed the final examinations this year and have become qualified teachers.

The School's curriculum provides for 43 hours of study a week instead of the 32 in other teachers' schools. The additional subjects are 6 hours of Arabic, 2 of teaching methods in Arabic, 2 of religion (Islam or Christian denominations) and 1 on social problems in Arab society. The lessons on the Jewish people abroad are replaced by the history of Arab education.

FIRST BEDUIN STUDENT AT HEBREW UNIVERSITY

"I'm sorry to say that I don't know Bialik (Israel's national poet) as well as I know Shakespeare," says Yunis Ibrahim Abu Ravia, the first Beduin student at the Hebrew University. Yunis, who will study mathematics and physics in the coming year, is the cousin of the Sheikh of the Abu Ravia tribe, which lives in the Arad region east of Beersheba.

His one ambition, to become the first Beduin doctor, dates back to his eleventh year, when his young cousin and close friend died for lack of immediate medical attention. His father sympathized with his ambitions and sent him to Nazareth to study at the Terra Sancta High School, from which he graduated this year with honors and after having passed the Lon-

don matriculation examinations. The language of study at the Nazareth high school was English, and Hebrew was taught only one hour daily, but Yunis studied hard during his holidays.

Yunis sat for the competitive entrance examinations to the Hebrew University medical school this year but did not succeed in winning a place, owing to the large number of candidates, but he has not given up hope and intends to sit again after studying natural sciences for year. His dream is to return to his tribe and help his brethren.

ACTIVITIES AMONG MINORITY WOMEN

Twelve Jerusalem and Nazareth nurses, 10 instructors in Arab women's clubs and 14 teachers in private schools in Galilee villages took part this summer in a five-day course for women of the minorities organized by the Working Women's Organization and the Histadrut's Department for Arab Workers' Affairs. The lectures, in Hebrew and Arabic, dealt mainly with the status of women in Israel and other countries, in the hope that the participants would impart of their newly-gained outlook to their surroundings.

Fourteen group hikes organized last season took some 800 Arab women and girls to various places around the country. For most, this was the first time they had seen Tiberias, Nahariya and Jerusalem.

Twenty-four girls took part in the working women's organization's latest sewing course in Nazareth, and the girls who completed the last course, at Tamra, were examined and awarded professional certificates on the basis of their marks. Certificates were also awarded to graduates of a similar course in Jaffa.

A special celebration was held at the women's club in Jish for the graduates of a handicrafts course and a home economics course in the village.

TRAINING ARAB WOMEN

A summer seminar for Arab women teachers was held recently at the Histadrut Workers' College in Tel Aviv. Through such seminars and women's clubs the Israel Government and the Histadrut, the General Federation of Labor, have been persuading the women of Israel's Arab community to come into the modern world.

Two summer seminars for Arab women are organized every year to encourage professional and educated Arab women to volunteer for work in the Arab women's clubs, nineteen of which operate throughout the country.

The clubs are scattered in small villages as well as the big towns, and have as their main activity courses given with the aid of the Ministries of Labor and Education. The subjects vary from sewing, handicraft and home economics to reading and writing Arabic or Hebrew. The women also listen to lectures and see short educational films.

12 NUNS JOIN LABOUR UNION

The Histadrut has just accepted 12 new applicants for memberships, and is now hard put to find out how much to charge them in monthly dues.

All 12 have stated that they do not intend calling upon the services of Kupat Holim and, even more astonishingly, none of them expects to benefit from any increases in salaries, even though they are teachers.

The new members are Christian Arab nuns employed as teachers without pay. They are entitled to medical treatment in their own mission hospitals.

They have all received special permission from their convents to join the Labour Federation, stating that in this way they wish to show their regard for the work done among Arab women by the Arab Department of Moetzet Hapalot.

The Histadrut will probably fix only nominal membership dues.

MEETING DISCUSSES EMPLOYMENT PROBLEMS OF ARAB WOMEN

A conference held at the village of Tayyiba has discussed measures to be taken to convince women and other unorganized Arab workers to have recourse to the labor exchanges. Tradition, custom and ignorance combine to prevent the women from applying for work at the exchanges, which are staffed by men, and to refer hiring themselves out to labor contractors, thus laying themselves open to exploitation.

The spokesman of the Employment Service stated that there were some 15,000 unorganized Arab workers in various farm jobs in the Jewish settlements of the Sharon and Shomron. Half of them were girls between the ages of 14 and 18 and boys below the age of 14 who were being employed at hard tasks and very low wages.

THIRD-YEAR STUDENTS IN ACRE

Eighty third-year pupils (including 50 girls) from six secondary schools in Tel Aviv, Haifa and Jerusalem spent ten days in Acre last spring to get acquainted more closely with the character, the customs, the life and the varied activities of the Arab population.

The program included visits to Arabic schools, attendance at classes held in Arabic, meeting and hikes with Arab pupils and calls at Arab homes. In addition, the visiting youngsters spent a great deal of time visiting the places of employment of their Arab contemporaries.

Arab Acre made a deep impact on its young Jewish guests. They were particularly impressed by its Eastern hospitality "that can't be scratched off like varnish," said one of the boys, who had been piled

with sweets and fruit by hosts that refused to take no for an answer.

One of the main purposes of the trip was to polish up the Jewish pupils' Arabic. In this respect they were somewhat disappointed. Some of them said that they felt in Acre like American tourists who break their teeth trying to speak Hebrew and find that every body answers in excellent English.

The ten days over, the boys and girls boarded their buses homeward, full of memories and experiences. Many residents of Acre regretted that the visit had been so short.

DISCONTENT AMONG PRIESTS IN ARAB VILLAGES

Posters issued by "the Priests of the Orthodox Community" and distributed in various Galilee localities with an Orthodox population call on the community and its various institutions to support the priest's demand for higher emoluments.

Investigation has disclosed that the reference is to the Arab village priests. The Orthodox Church here has always been run by clergy from Greece (and from Russia, until the Bolshevik Revolution) who occupy the top of the hierarchy, control church property and set the village priests' salaries. In Syria the Arab priests organized a "revolution" some years ago and took these functions out of the hands of the Greek prelates and superiors, but not in Israel and Jordan, where the only offices open to the Arab clergy are still those of village priests.

DRUSE DELEGATION DEMANDS SETTLEMENT OF LAND RIGHTS

A Druse delegation from Hurfeish called on the Prime Minister's Adviser on Arab Affairs, Mr. Uri Lubrani, to discuss various land problems and to request guarantees that the sanctity of the holy place at Nabi Sablan would be preserved. This was promised by Mr. Lu-

brani. The delegation also requested speedy settlement of title to the land in their district, which Mr. Lubrani undertook to help bring about, and loans for land reclamation and clearing. The Adviser's Office will investigate possibilities in this respect.

SHEIKH HOLDS FIRST NEGEV HOUSEWARMING

The housewarming of the first Beduin home to be built in the Negev was held by the proud owner, Sheikh Mussa el-Attana.

The building stands on a hilltop at Khirbat al Hura, in the Eastern Negev, at the start of the new road to Arad.

Sheikh Mussa, was once Mapam candidate for the Knesset.

Present were Arab dignitaries from all parts of the country, practically all the Beduin sheikhs and elders in the Negev, and the first Military Governor of the Negev, Mr. Michael Hanegbi. The large Mapam representation included Knesset Members Yussuf Hamis and Victor Shtemov, and the Mayor of Beersheba.

The Sheikh told his many guests, enjoying the traditional lamb on rice as they reclined on carpets, that he would turn one of his rooms into a Beduin club.

BEGINNINGS OF LOCAL GOVERNMENT IN ARAB HAMLETS

Some months ago the Ministry of Interior appointed in each of five small and distant Arab villages an individual charged with handling the affairs of local residents with the various government departments. The hamlets in question, being too small and distant to have any form of local government at this stage, have suffered until now from lack of attention to their problems on the part of the various relevant ministries in such matters as licenses, identity cards, voters' lists and educational, health and welfare services,

which are generally dealt with by local government.

The Ministry of Interior has received letters from the residents of these villages in which they express their appreciation for the new measures as a means of securing them better services. There have also, on the other hand, been letters expressing opposition to the appointments, mainly on the part of former village headmen, mukhtars in Mandatory times, who see the new system as a threat to their positions of power and influence in the village.

TRUSTEES APPOINTED FOR HAMLETS OF BIR AL-SIKA AND KHIRBAT YAMMA

Mr. Khamis Mahmoud Yassin Harzalal has been appointed Ministry of Interior Trustee for the villages of Bir al-Sika and Khirbat Yamma in the Central District near the Jordan border. These villages have less than 700 inhabitants and are removed from other population centers, while prospects of establishing local government there are poor. An official was therefore needed through whom the residents could be in contact with the various government departments doing the work normally executed by local bodies. Two other trustees have already been appointed in localities presenting similar problems.

5-YEAR MASTER PLAN FOR ARAB VILLAGES

A five-year master plan to connect all Arab villages to the national electricity grid and to step up construction of housing projects in Arab villages and towns has been approved by the Minister of Development and Housing.

The plan envisages the linking to the grid of 60 villages, with a population totalling some 120,000 persons, at a cost of about IL10m.

In the first stage of the plan — to be

gin during the next fiscal year — 15 villages will be connected to the grid at an estimated cost of IL3m. to be financed by a special joint fund of the Government, the Bank Hapoalim, and the Arab Bank.

The Housing Ministry plans to build 350 housing units in Arab villages in the 1962-63 fiscal year at a cost of IL1.5m.

JOINT TOWN PLANNING COM- MISSION FOR TEN ARAB VILLAGES

At a town planning conference Arab local authority heads held recently in Haifa by the Minorities Division of the Ministry of Interior, the Ministry's Director-General announced that a joint commission had been set up to handle the town planning affairs of ten Western Galilee villages. Reporting this, the Ministry's spokesmen added that the decision would transfer the responsibility for town planning decisions in the villages from the Regional Town Planning Commission to the new commission, made up of representatives of the villages themselves. The new body would be assisted by a technical department to handle the technical and engineering aspects and recommend the approval or rejection of building licence applications.

It was stressed that the building licence fees would go to the new commission, which would make use of the funds for development and planning purposes. Incidentally, such commissions are entitled to appropriate without compensation up to 25% of the private land of a township for public purposes such as road building and development.

The conference was given various pointers on planning problems by members of the Commission for the Development and Planning of the Arab Villages, headed by Mr. Shimon Landman, Director of the Ministry's Minorities Division.

הצעות הד"ר ג'ונסון

הצעותיו של ד"ר ג'ונסון על פתרון בעיית הפליטים הערבים אמנם לא מורסמו באופן רשמי, אבל הן זכו בכל זאת בביקורת שלילית וקולגתית מצד חוגים רשמיים והן עיגונו בישראל. קשה להגיד שדברי הבר"ר הורא הוא עניינים, כי אין הם מבטיחין לבורא את סודות ההצעות ומרשהו לביחוד און הם מתחשבים עם התפקיד והמס' גרת שנקבעת לדר' ג'ונסון מאת צרפת הארמ' התרונה. אולי היה כדאי לערוך סעם משאל בין עיתונאים ופקידים בכירים של משרד החוץ על השאלה: מה יהיה אני מצדו של ד"ר ג'ונסון במצא במקומו של ד"ר שרשבסקי? השבני ששמאל כזה – גם בעניני' אחרים – היה מועיל מאד ומבוא לב' ביקורת אובייקטיבית עניינית ומקשה במקום הדיפלומטי והבלתי-מבוסס מה זה אני בת' קלים בהרבה מקומות של חינוך המונינים.

התפקיד המבטרת של פעולת דר' ג'ונסון נקבע על ידי החלטת הצרפת הקודמת (הצעה והצעתו) שנתקבלה בישראל, וישראל שהצביעה בעדה בהלכות המדיניות המדי' היא חלק מההחלטות מאידה צד' בת' חלטה הזאת הוחכם במפורש הסעיף 11 של החלטה הצרפת משנת 1948 המדבר על פליטים. שרצו לחזור' ואחרים, שחלטינו לא לחזור לקמבודים, על דר' ג'ונסון הוטל התפקיד להחליט ולהציע את הדרכים הנוצלות ממשל של החלטה הזאת. כפי שהוא כבר הזכיר בדיחה הראשון שלו לעצרת הקודמת אין הוא מניינן – וגם אסור לו – להתערב בבעיות המדיניות של האזור. כגון שיתוף-שלום או מרמ' ישרי בין ישראל ובע' דינות חוק או בעניני' העסיפים האחרים והם חלקים מהצעה משנת 1948 ולכן הוא מציע לפי סרסומי העיתונות, הצעות עם שיות ומפורשות און רוק מתרונן בעניני' לטיים לפי החלטה הצרפת האחרונה.

מה זה הצעותי האלה? א"ר ד"ר ג'ונסון מציע קמת מנגנון מיוחד עם אדמיניסטרטור נגוסה שיעמוד בראשו.

בזו מיוחדת יש לשאלונים בקשר עם שאר זה המספר האמתי של הפליטים אשר עליה קיימת מחלוקת חריפה בין הרומים שונים (יחבן שבגלל זה נתנגדו הערבים להצעה הזאת, אולם ישראל צריכה להיות מעוניינת בהן). אך זה כגון שהצעת השאלונים מהיבנת, "העניק לפליטים את הנותן לה' חלטה וזה המפורד הנראה להם בין כמה פתרונות. כולל הברירה לשבו לישראל" או שהפליטים עצמם יחליטו אם ברצונם לשבו לישראל או לאו. במפורש נאמר אולי מלי-העסיפים של הצעת דר' ג'ונסון (לפי העני' תרונה): עם מנה השאלונים יאמר שליטי-טיים כי אין זה טעם שתינתן להם בחי' רחמ', אין ספק שכל ההחליק' של נגוסה ולחוקת השאלונים בין הפליטים, מילויים, החרוזים, בדיקתם וכי' דירוש עבודה רבה וזמן רב. ודבר זה יהיה רק לטובת הענין וכל המובנים. אין לקבוע מראש כפי שגו' הגים אצלנו – את סיכום השביות הפליטים בשאלונים, היות ובתנאים של מנתה הם לטיים לא יחבן ששמאל כזה יהיה חוששי כמסת. מאחר שמדינות שולחן כיוון הרישה לשבו אמצעי והשפעת שולחן כיוון הרישה לשבו לישראל, בלי ספק יהיה לחץ כזה. אולם, שנות בירדן ויותר בריעות כזה, אולם, במקום לשלול מראש את כל הפעולה יש לעמוד על הדירישה שהמשאל יהיה חוששי ולהציע את האמצעים להבטחת העקרה חושי.

בזו מיוחדת יש לשאלונים בקשר עם שאר זה המספר האמתי של הפליטים אשר עליה קיימת מחלוקת חריפה בין הרומים שונים (יחבן שבגלל זה נתנגדו הערבים להצעה הזאת, אולם ישראל צריכה להיות מעוניינת בהן). אך זה כגון שהצעת השאלונים מהיבנת, "העניק לפליטים את הנותן לה' חלטה וזה המפורד הנראה להם בין כמה פתרונות. כולל הברירה לשבו לישראל" או שהפליטים עצמם יחליטו אם ברצונם לשבו לישראל או לאו. במפורש נאמר אולי מלי-העסיפים של הצעת דר' ג'ונסון (לפי העני' תרונה): עם מנה השאלונים יאמר שליטי-טיים כי אין זה טעם שתינתן להם בחי' רחמ', אין ספק שכל ההחליק' של נגוסה ולחוקת השאלונים בין הפליטים, מילויים, החרוזים, בדיקתם וכי' דירוש עבודה רבה וזמן רב. ודבר זה יהיה רק לטובת הענין וכל המובנים. אין לקבוע מראש כפי שגו' הגים אצלנו – את סיכום השביות הפליטים בשאלונים, היות ובתנאים של מנתה הם לטיים לא יחבן ששמאל כזה יהיה חוששי כמסת. מאחר שמדינות שולחן כיוון הרישה לשבו לישראל, בלי ספק יהיה לחץ כזה. אולם, שנות בירדן ויותר בריעות כזה, אולם, במקום לשלול מראש את כל הפעולה יש לעמוד על הדירישה שהמשאל יהיה חוששי ולהציע את האמצעים להבטחת העקרה חושי.

ג) ישראל התבקש לא לנקוט במספר פליטים אסכסימאלי שתהיה מונח לטובת ליטורם. ליתורם לא הנותן להבטיח בתשבוין כיוונים בטוחים ולסרב לקבל פליטים מסוימים. הפליטים החוזרים יקבלו חייבים ככבד את חוק ישראל. חוקים רשום בוררים חסרת מניח ולפניה יובאו מקיים שוררים במה' לוחק'. ההצעה הזאת מתחשבת בכיווד מצב הידנאמי והביטחוני של ישראל. אין איהו לקבוע מראש א' ז' חסרת. כי מה שרשום בכוון מתקבל על הדעת. יחבן ויהיה מה' בלתי אשכסי. זה לא ימנע ויחוסר' של גורל המכס' (למ' זה 10,000 אל' 212,000 רוב). יש להשאר את בדיקת האפשרויות לקליטה בכל פעם למוצ' בין מנגנון אחר' וישראל. אחרי' בדיקות וסקירות קשדות במקום ובזמן, און, לפי דעתי, להנאי בהש'

שעליהם יוטל להוציא לסופל את החלטה צרפת אחרים. הצעה זו עוררה סערה בעיני' תונות הישראלית המגיעה קשה בריבוע' הדינה. קשה להבין עמדה כזאת. האם אפשר לשלול את החזרת מאות אלפי מלי-טיים לחיים מרודוקטיביים – בישראל, מדי-גום ערב או מקומות אחרים בעולם – בלי מנגנון מיוחד ובלי אדמיניסטרטור? או' רבא. ינודו שוללי ההצעה הזאת, אך הם מתארים לעצמם את הפעולה הזאת! עוד לא נאמר דבר על סמכויותיו של המנגנון האדמיניסטרטור ובראי יתנהל דיון ומרמ' בין כל הגדדים על הענין החשוב והמכריע הזה. אולם בלעדי זה, בלי מנגנון, אין כל און הנותן – גם לא על דרישת ישראל לקליטת כל הפליטים בארצות ערב, וגם לא על דרישת מדינות אשר להתחרות כל מה' לטיים לא מקמותהם. ערב שנתון מנתגדות להחלטת הארמ' באופן שוה', ולא יתקבלו על ידי תרומם הבינלאומי. המנגנון הוא עצמו יבדוק גודל בתחום לגודל התפקיד, ואחרים אשר יבדו חז' במשרדים שיוקמו בשבילים בכל המקומות.

ב) "פליטים יתחייבו ולראש-משפחות (גם בנות שאלונים שמתכנני ישר' כבוד, בהם) בתקופת לחור' בהחלטת ישראל, תהיי' שיהיה לא נחלתם הקודמת בישראל. תהיי' כבד במקום מוריהם הנחבין או השביות במקום אחר בעולם. לקבלו השאלונים נית' בה הרשת שנות את דעתם לאחר זה". ההצעה הזאת היא מסכנה הגיונית ומע' שנתה על שהתקבע על קמת מנגנון מיוחד. היא ונתנה לו את החומר הגולמי לעבודתו כגון רת שאלונים, בהם מודיעים הפליטים מה הם רוצים. כל מי שיש לו איזה תלויים מה ברה דומה – במיוחד אלה שמטפלים בה' בניו עלייה קליטה – אשרך להסכים לה' צעה זו של דר' ג'ונסון, כי בלעדיה אין אפשר לקבל איוז תמונה ברורה על היקף הבעיה והדרכים האפשריים לפתרונה. חשי'

בזו רק, סיכונים בטוחים" מצד ישראל אלא גם הנאים לכללים, סוציאליים ואנו-טיים כי המודבר בני-אדם חיים שאין להחזיר' אותם כלבד אלא גם לקלוט אותם בסביבה שריא ועשיו וזה להם. לכן יש להדרש לשלל מליט מחוור תהיה הברירה במשך שנה לעובת את מקומו ולעבור לארץ אחרת. ערביא או לא-ערביא. מטעמים אנו-טיים אלה הם השביות הקמת. רשות בוררים חסרת מניח אחר' לפניה יובאו מקיים שוררים במה' לוחק'. כל מי שנתקל סעם ביום מנגנון – אשלו יש ארצו ובני עמו לא יבין את ערכו ויחשבונו זה מוסד בוררים כזה. ביחוד בתנאים הקיימים באזור שלנו. יהיה צורך בדיון ומרמ' על הרכב רשות הבוררים שתהיה באמת "חסרת" מניח' ותתחשב באופן אובייקטיבי עם המ' צב של הגדדים.

אלה הם הסעיפים של הצעות ג'ונסון שעוררו ביקורת שלילית והתנגדות חריפה בהוגים רשמיים ובעיתונות בישראל, אם כי למעשה אין היה איוה דבר שביצע את הרוחם שלהן. לעומת זה לא זכו להטמנת לב רובנו בעסיפים אחרים המראים עד כמה דר' ג'ונסון שואף לאופוראציה בין נציגי ישראל וערבי. דבר חשוב מאד לגבי תהי' סים ביניהם בעתיד.

אשר מנגנון האיים ויוצאו עם ישראל המודיעות הערביות לגבי אפשרויות החי' ויה א' ויחשבו לפי התנאים שיתבררו בש' אינונים". הממשלות שאינרות את הפליטים וישראל יתבקשו לשלוח נציגים להצעות יווצעים לא' דמינסטרטור מניינן אים". תרונס קרן מיוחדת של אים שסכסמי יבואו מתרונות ממשלתיות של הצביון, לקליטת הפליטים. ישראל צפויה לתרום תרומה כבדת לטיים. (מבון מאלוי שבה' מצב קרן כזאת ישיבו באי-יכול כל הגדדים). כאמור בהתחלה אין הניחט המלא והרשמי של הצעות דר' ג'ונסון לפנינו. מחר תטיין און יודיעים שבכל דוקומנט לא תחזקו קובע אלא גם הניחט. אמנם לפי דברי דובר מיניסטרו החוץ האמריקני, לקולוין יוא, פרטי התבנית, כפי שפרסרמו על ידי שירות החוץ של "שיקאגו דיוילי ניוז" הם כוננים הם מוכיחים שדר' ג'ונסון נשא בקמדות בתון מסגרת התפקיד שוה'

של עליו מטעם עצרת האו"ם האחרונה. הוא מנסה להראות את התנאים הדרדר של מדינת ישראל. לרגל מי שרר צה באגדת בתיאור. זה אכן לראות בהצטרפו "מספר השורר בעיני הפליטים" שיש להוחר" זה אלא של לנשת אילו בעינים סקוחות ובאובייקטיביות מוחלטת. כיאה לדקומנט

החשוב הזה. אין למדינת ישראל כל אפי שרות לנעונו את ביצוע הצעתו של ד"ר ג'ונסון (הקמת מנגנון בחרת אדמיניסטרטיו ראוור והקמת השאלונים), אם ועדת הפנים תקבל אותן. השאלה היא רק אם הביצוע יהיה בהשתתפותה של ישראל ותחת הביקור רת עליו ובליעיה.

פרטים על תכנית ג'ונסון

בעתון האמריקני "צ'יקאגו דיילי ניוס" מוסר מר מילטון פרוידנהיים בראשון לאוקטובר 1962 פרטים על תכנית ג'ונסון. לפי מקורות מוסמכים הפרסום היה תמאים בני-סודו לדוקומנט שהושג על ידי ד"ר ג'ונסון:

1. מניו אדמיניסטרטור חדש ומנגנון מטעם אלה הולדת צערת האו"ם משנת 1948 לפועל ריפוי-רואי של הפליטים (למקומות שהם הקר דמים בישראל) או שיסוגם במקום אחר.

2. פליטים יחידים ולראשי משפחות ינתנו שאלונים מדויקים. הם יתבקשו לבחור בהירה "פרילימינארית" או תכנית ג'ונסון. לפי זאת יעדהם לאחר זה.

3. הבחירה האפשרית תהיה בין חזרה אל הגולה הקודמת בישראל; חזרה למקומות אחרים בישראל; ההישבות בארצות השכנות; ההישבות בארצות אחרים בעולם.

4. אנשי המנגנון החדש יתקבעו עם ישראל על אספרייתו לימישראלית ועם ארצות ערביות ואחרות המוכרות בשאלונים הפר-לימנטאריים בדבר יישובם של הפליטים.

5. ישראל התבקש לא לנקוט במספר מבי-סומאלי של ערבים חוזרים שהיא אחראית מבי-נה לקבל. בכל אופן תסמיני ישראל הנותן לסדר לקבל ערבים מסוימים משאלונים הנותן בתנאי פיקוח כולל ובקורת מטעם האו"ם. הפליטים יידרשו להסכים לכיבוש חוקי ישראל או איזו איך אחרת אשר הם יתישבו. דקם חוק סדתי לשמוע מקרים שגוים במחלוקת.

5. תקום קרן מיוחדת של האו"ם בתרומות של משפלות ונכדים אחרים בעולם כדי לעזור לפליטים בתוליד האדמיניסטרציה.

6. ישראל, בהשתתפות האו"ם ויודים (במיוחד ארחה), התבקש שלקם פיצויים לע"רבים שאבדו כרוב בישראל.

ההוצאה של האדמיניסטרטור יכנסו אל תחום הרגיל של האו"ם משפלות על ידי כל 108 חבריו (כולל הקומוניסטים הערבים אשר לא שלמו במזומן בעד המדינה הסודו של האו"ם בברכה).

אנשי מנגנון האו"ם יהיו "קואורדינאטור-רים" ו"קסאלואטורים" והפקידים יהיה להדר"רין אל הפליטים ולדאוג שיכינו וידרשו מה שצריכים להם. אלה שאינם יודעים לקרוא ולכתוב, למשל, יקבלו עזרה מיוחדת.

אחרי ההתייעלות עם ישראל וממשלת אחרות יתקשרו אנשי האו"ם עם יחידים וראשי משפחות, כדי לתת להם האפשרות לשנות את יעדהם בהתאם למצב האמיתי.

כל הפליטים יהיו מפיצויים לחוק קרן אולם בעד מה שסבלו במשך הזמן (כעין הקצבה לוקטים).

המדינת הערבית (קעים, סוריה, ירדן ולבנון) וישראל יוזמנו למנות באי כוח למני-צטר-יוצאים אדמיניסטרטור מטעם האו"ם. שבת-יוצאי חתמו בשנת 1948 על הסכמי-אמנם ויודים.

שחם מדיניותם אולם יודיעו להם מראש שאין זה בטוח שתובנה להם בחירתם. יודיעו של לגונה להסכים להם בחירתם. חדישים עם קשרים שפתיחיים. יודיעו אל-יודים ול ישראל. תחל גדול של הפליטים נגודו רק אחרי 1948.

האדמיניסטרטור החדש יעבד יחד עם ישראל תקונו מפורט לטעם בדיקה חשבונות.

הפיצויים בעד כרובי הפליטים ב-1947/48 פרקקות ולפי הקרעה של כרובי אחר בתחשבות עם אבדו השלמות כרובי פחות הספק הכמות כרובי ציבורי כגון משרדים ובנסות.

מצפים שישראל תהרום הרומה נכבדה לקרן התרומות המיוחדת.

מנחם בגין (חזרת):

המתיחה שלא שמעתי מאומה מפי גבי שרת החוץ על תכניתו של ד"ר ג'ונסון. אולי מעטית באי-שמיעה, אבל יש לי הרשם שלא יצאה ספחה תגובה מפורטת מהי עמדת המ"ש

משלה לפני תכניתו. הנהגתי את הו"מ סוד. ואני לא סובר שפאקעה את תכנית אם אומר שעיקרי תכניתו של ד"ר ג'ונסון הם: לערוך משאל לקבל על הפליטים הערבים הארצי-ישראליים ביחס לשאלה אם הם רוצים לשוב לשטחי ישראל או לקבל פיצויים; לננות את מי שאפשר לננות אחרו אפטרופוסים בי"ם לאומי לבחון ישראל, זאת אומרת את אסר מטעם ארגון האומות המאוחדות ויחלט בערערו של פליט אשר ירצה לשוב וממשלת ישראל תגיד שהוא מסוכן לבחון המדינה; ואחרו אפטרופוסים ויחלט אם הוא נאמת מסוי"ס או לא כל כך מסוכן ואפשר להחזירו; ושליטת - חוזרת חלק מסויים של המ"ש ליטים הארצי-ישראליים לשטחה של ישראל.

מדוע לא אברה גבי שרת החוץ שהמ"ש-החדש תכנית זו ללא סיג: אני סובר שאה-דיחיתים במפורש. עולה ליצור גר-הנחות. זה משחק מחוכמ מדי לפתוח על זה. העקרבים ידחו אותה. ידוע שחם לא מתכנן קיס בתחרות הפליטים והם רוצים גם את תל-אביב. אבל אם ממשלת ישראל שתחת עלול הדבר להתפרש אחרת. כי הרי הערבים יודיעו מעבר למכסמים, ואכן החצעי גר-יכל לפי דרישהם משלוח הקריום בפי ד"ר ג'ונסון בודאי כקרום לשיעורם. צריך אי-אומת שיהיה ברור. ואם גבי שרת החוץ לא אומרת - האופטימיה צריכה לומר זאת.

אנשי האו"ם יקחו בחשבון את כוח הק"לשים של ארצות ערביות שונות ויכנסו במרמ"ע והמשלכות הערביות ואחרות בענין המ"ש.

הארגון החדש שיוקם יהיה מקביל וזומה לארגון הציבד העוליו של הפליטים בעולם. לשרת תחת פיקוחו שקומה מליון פליטים מאו מלחמת העולם השנייה.

מתוך הדיון בכנית ג'ונסון (12.11.62)

כי בהתאם להחלטת הכנסת מנובמבר 1961 בודחת הכנית של ד"ר ג'ונסון ללא סיג על-ידי ישראל.

א. הרמלס ("גראדס"):

כאשר לדעמי - לא היונו היחידים - דיון על סיסטם ג'ונסון. לא עשינו זאת משום שהשבנו שאנחנו צריכים לשנות את עמדתנו העקרונית. שיש בה כל מיני דברי משגה. ועוד אחזור לכן, לא להשבנו שני חזש שדבר-מה בידוי. כי אין שום חדש בדיון זה. האם יש עוד איזה מהלך ג'ונסון מדיני מוסרי ועולמי הגועל לקיום מדינת ישראל? שלא נאמר ולא הוכר? אם אמרנו שאנחנו רואים את ישוב בעיית הפליטים בארצות דש, ולא השבנו כי יחושש כאן היום דבר-מה.

הגוונים השונים הקיימים בבית הזה יבואו שוב לניד גיול, אבל לא יבואו עמם שינוי מהכבני. כלה השבנו שיענינו לנקוט עמדה ברורה ביחס לשני הנספחים: הידרו-חשבון והידרו-חשבון חיים בסוכנות הסעד והי-תסוקה והידרו-חשבון של ד"ר ג'ונסון. הידרו-חשבון של ד"ר דוים הוא לכ"כ גיח"ל ליטטי. כפי מראש. ליכ"כ מדידה עם הפקדה הערבית. ליכ"כ לא מוצא כל אפי שרות לזמית את הפתקי שונות עליו (אבל חור אל החפסון) עד שני חזש סתהו ברור את עצמו הוא גם עומד בסתירה ברור עם תכניות של ג'ונסון. ארה עבד ד"ר ג'ונסון. שבעת התמלוחות אכן בהכרזות. ממשלת ישראל דחתה את הטיעון. ואין זה עדיין

סקירה אינפורמטיבית על הפליטים הערבים

הערבים

להלן סקירה אינפורמטיבית על מצבם של הפליטים הערבים במדינות ערב השונות ועל יחסן של המדינות אלה לפליטים היחיד הגדול ביותר של פליטים מצוי כיום בירדן. לפי האומדן הרשמי של מדינות הערב התקופה המבוסס על המספרים של חברת רענון, מצויים כיום בירדן 630,725 פליטים אולם של להגיש מספר מדויק אינו אלא כמחצית מהו, ומסמך מתורגם מנחות הפליטים קרוב ל-225 אלף פליטים. הפרש מספרם של הפליטים הוא תוצאה מעשרות אלפי יוזפים בכרטיסים (שמיש בכרטיסים נפטרים, בכרטיסים כפולים ובכרטיסים "האדומים", שבעליהם מדומים (וכו.)) כן של להגיש חשבון רבנות פליטים שהגיש תקנה, אף כי אינם זקוקים לקרנה, שמונה הם אל נמקחן מן הרשימות הם מוסמים לקבל סיוע מסוכנות הסעד והתקופה. מטעמים אלה מתגוררת ממשלת ירדן על רוח מקדק בקרב פליטים ביטוי לעמדה זו ולניקוזיה מיום 7.1.60 בו נאמרו: "בתשובה לשאלת ההתנאות, האם התאפשר להשתלשלת לטעמי לפרוך מספק, ענה מליטתם הכלי-כלה הירדני, כי המשלה לא תהרהם בשל

(המשך ממדור הקודם)
צעות להחזרת מאות אלפי פליטים, הם שיש להפסיק בנושא אתה.

1. ארן (מפרס) : הרוב המכריע של הפליטים בירדן שירדו על אדמי-של דוח נוסף. בירדן פליטים שונים. בריגאנו או של ועל חובו מנקות שונים. בריגאנו או שלא בריגאנו — ארן או מינון — כולל הדוח קפעה של מכביה שתואו להחזקה מתרוך בעת הפליטים הנפגעת החסוה של מדינות ערב. התקופה החלפה החסוה של חוגה של מדינת ישראל, לפינתה לירבנות שב-מבחינת ניטוח המדיניות היתר מפורסם. לדחייתו ינא תמיס דעים עם הניטוחים שהובאו כאן.

אופן לפרוך מספק, שמטרתו להקטין את מספר האנשים המפליטים המביה חשית. אולי יעילה ביצוע תכנית דיר גינוסן לקי-בוע עיי שאולנים את המספר המדויק של הפליטים. האולי יורדן היא מדינה דלה, המשוועת לכוחות עבודה מקצועיים מאומנם, המאחר שאחוז המשכילים ובעלי-המקצוע מובין הפליטים שנכנסו לתוכה הוא גבוה יחסית. הצליחו רבנות פליטים, כבר בשנים הראשונות לאחר 1948, להשתלב בכלכלה הפי-קומה ובמסגרת החברתית. יתרה מזה, הם נהנו נהנה גדולה להתפתחותה המשימת והחברתית של ירדן (לדוגמה: כחמש מאות מיליוני מחוך שמונה מאות וששים חברי מילטוניס החסור בריבית-עמן הם "פליטים פלסטיניים" הוא הדיון לגבי רוב המורים בבתי-הסל של הגדה המזרחית, מלבד זה אילפי צעירים מבין הפליטים נהרו למדינות-הגוש הערבית, ויחוד לטכניות במפרץ הפרסי, על-העיריות והינדוק לטכניות במפרץ העסקות נאות. סוכנות הסעד והתקופה שעל ידי איהם פעלה רבות לשיקום של הפליטים בירדן. היא צועה מפעלי-החישובת שקלאת לאלפי משפחות של פליטים שיכנה רבים מן הבני-באן, כשנוו בקרם שונות בירדן, והיא הקמה מרכזים להשתלשלות מקצועית ואפש-להגני-הפליטים לרכיש לטעמים מקצועות בשעת עניפי עמלאה שונים. היא קנתה את כרטיסי-ההימון של הפליטים המרות כסום של 150 דינאר (ליטמי) וכבר הצליחה עוד כמה רבנות להשיקם.

בתחמה היו תהליך השיקום, הנמשך כמעט עשתי-עשרה ארבע עשרה שנים, נשארו ירדן בררוב מיליון פליטים, שאם הם יצאו לתורגום, קרוב לודאי, עי השתלשול של מדינות-המזרח-ההודו. כגון מפעל היר-מק, הנמצא בשלבי ביצוע, וכן הכניית התי-עש הדושות.

שאלות שונים האחרונות העוה לשלמות

ירדן נקוט בסובסי מעדה חדשה בשאלת הפליטים, בניגוד לעמדה הערבית הרשמית המוצהרת. באוגוסט 1959 הכריז ראש ממשלת ירדן, האצ אלמג'ילי, בתגובה על הכי-נוחיה של מצרים להקים "ממשלה פלסטי-אית", כיו לנתק את הגדה המערבית מעל ירדן, כי משמלתו רואה את הפליטים היחידים בים התיכאם כחלקי-אזיית מאוחדים שווי-מיות ולא עני-פלסטיים. יתר על כן באותו מקעד הוא הכריז, כי ירדן מוכנה לקבל את כל הפליטים הערבים, הנמצאים בחיר מדי-נות-ערב, ואפילו לשלוחם בשטחיה.

שכן מצבינים על ממשלתו ירדן, כי עתידה של המדינה תלויים בודה ניכרת ביכולת הצלחתה לקלוט את הפליטים ואת קרביי הגדה המערבית. לעולם בקרב האוכלוסיה הכללית ולהפסיק לארוחה האנאנים, אלא שמאידך, הם אינם יכולים לחלוק על הקו הערבי, המוצהר, "בכותם שובם של הפליטים לבתיהם" שכן וזו הנה הכריז להוכיח "לאומנות ערבית איתנית" — ומאן הכפי-לות והדומיננטיות בעמדתם.

בריגונה — הבניה חסורה

בעת הפליטים בריגונה עוה היא המור-רה ביותר, האולי האפשרויות היחידה הכלכלי-במקום זו מובגלות. נוסף לכך אין שוק ידים לשלמות הרצועה על יישובם ושיקומם של הפליטים.

מספר הפליטים בריגונה עוה נע כיום בכסביות 250,000 נפש. שעתה יומה סוכנת הסעד והתקופה שיעי איהם רעוה לשיש-חחם ב-1953 בין סוכנות סקר ההישבות המצרית, הוסכם על יריתים סקר ההישבות בסניני לצורך יישובם של הפליטים. כסביות הצעירות הערביות הרשמית ובניגוד לייגרטס הגילוס היתה מאפשרת החישובת של 60,000 פליטים תוך חמש שנים. ממשלת מצרים הצמיחה לרשות המפעל שנתה 230,000 דפדא (פדאן — 4.1 דונאם) אדמה מרברית בסניני, ערוב — אדמה מרברית רשת-הקשאה לריתוק השטחים ונבנתה הגדולים-התקלאיים: הדורים, ירקות, חמרים, תחנה וגדולי-מלה. ליד המתיישבים תהיי-לאיים היה מקום לייסב עוד 2200 משפחות

נוספות, שהיו צעירים לעסוק במלאכה, בני-סחר ובמינהל. אולם, באוגוסט 1955 הודיעה ומשלת מצרים לסוכיה על ביטול הכנסתה — והי-כנית נגונה.

של יציקי, כי הדות לסוכיה שטורו של-נים האחרונות נאני הדוהי של הפליטים בריגונה עוה. הדוהי האחרון של מנהל-סוכיה בשנת 1961 מצויי כי האתלים נעל-מו כליל וכל אוכלוסיית-המנהנה כפרת לגור-במצרים.

מן הראוי להזיק, שהמספרים של הפליטים בריגונה עוה — אף הם מוגי-ומים, באותם העמקים שמנינו לעיל, ביהם לאומדן הרשמי של הפליטים בירדן.

הפליטים בסוריה ובלבנון

לפי האומדן הרשמי מניע מספרם של הפליטים בסוריה כיום ל-115,000 נפש, אך לאמיו של רבר מספרם הוא פחות ממוחצת-מהו, כיו רובם השתקמו, מרם לארבעה-רבבות, כשביניהם גם היא הנמצא את פתי-רוה תוך כמה שנים.

בשנים האחרונות לבואם של הפליטים בסוריה פתחה לביקור, ממשלת דמשק אפ-שירותי-בידוח, ושיעו לום אליגיטורא, אף-שיקומם. רבם מהם הביאו אתם חלק מני-כופם (יותר מ-50 מיליון דולאר!) והשקיעוה במפעלים כלליים שונים. אלפי פליטים החמישו לצבא ורבים מהם העניו לדוגמה-קצונה.

בזמן הצעיה סוכנות הסעד והתקופה של איהם לצבא את כל אליגרייה הנמצא בצפון-מזרח סוריה הודיעו מפורית אדמתה, בשפע מימיו ובדלילות אוכלוסייה, לצרכי-היחשובת המנית של פליטים. בהתאם למ-דינות הערביות הרשמית ובניגוד לייגרטס הכלכלי של סוריה — דחו לשלמות דמשק את הצעה ההוכנית נגונה.

לצור, כי לפחותה מוצטאלה התקלאי-עלה וניקה סוריה לשלמות מיליון מתיישבים-נוספים. אפשרויותיה הכלכליות והנהגוים-לפיתוחה הם עצמיים והיא זקוקה לכוח-אדם והתשתיות-היו, כדי להתגבר על הפער בין האפשרויות והיכולת לצבול.

"זה כבר קרה פעם"

לא זו הפעם הראשונה שנוכח העובדה האופיינית לציונות המורגנת — הערד כולל המוני הציונים בארצות הגולה חיבבו ציון אקטיבית שתיבאים להגשמה אישית מפועל העם עליה לארצנו להתיישב בה — זו לא זו הפעם הראשונה שהגיו הצביונות העיונית הצעירה בארצנו נאחזים בשיטת ההסברה לה: "הסברה שרוד" על שם אנו קוראים לה במטח אברהם שרוד אשר הטיף ופי-רחק. שיש ציונות-אזרחית זו עד לשיא הטיף אמריקה בזמן האחרון שמשמעות הודמנת לציונות הקסטורפולית בתקופה זו מה שלא בשנים אלו היונן ציוני יעוניו בשני עשרות יודים באותן ארצות שקשות הורגות וסח' ליה המונת לארץ ישראל — יעולו בידיו אותן הפרעיות אנטישמיות שאמורות ציונות אימים זו מורה של שכב קרה פעם" שברצונם המודעים ישבו עם האנטי- ביט פולחון קרה החורבן האיום שהסתייך מולוננו מבני עמנו. ולכן כי השמקנה התקבלה מהו — עלית מדינת לארץ יש' ראל המפעל המדינתי בישראל, הגדול לעשות בזה ערך "דבר" חיים וסדר במא' מרו ב"דבר" גבולות ערב שמתחזקת, התה' הכותרת המאיימת מורה: "היה זה כבר קרה פעם"...

פ. פולס

"לא פעם זנחנו אפשרויות של התקרבות אל שכננו"

(מתוך מאמר של פ. פולס ב"במערכה")

במימי הבריאות של הציונות המדינית ובעולם הציונות המסיבית של הרצף נקבע: — כי גאולה עם ישראל חיבת לבוא תוך שיבה אל ארץ ישראל, ותוך אינטגרציה בחלק הזה של העולם הידוע בימינו אלה כ"המוד" רח התיכון, "הי יחס ידירות ושכנות טובה. רח דרו הערצת אל המונח "גיאופוליטיקה", ותה בלי ספק קובע, כי התאגים הגיאוגרפי לטיסם באזור מחייבים רק גישה כזאת. לצי ערנו הרב הסרים המצוינים של הציונות ההרצליאנית הגבה מינימלים של העולם המזרחי היכוני, ורק סמוחה של שיגרה הקלו על עבודת הנירגום במחזורי לכתות הוותיקות ביו עם ישראל החורל ונבחרת לפרט העמים של עברת המדינה. היום אין כל כשע"כ למות על הערבי, או לחפש במל' האשמה: האמת

כי זה כבר קרה פעם... ויחכן שתהו כ"ת אימים זו של שלשת התרבותות והצי אחרים המהירות חלו אולי מתחל לפי ההי כרת הגלג המרעית את המוני עמנו ג.מ.ח.ד סכ"ס מפני השפעת הציונות הקסטורפולית. השבאנים וציונים גבולו לבני עמנו בגולה חרבו כ"ת בארץ ישראל בתסרוחו ובגלגו של נשק צדל — תיר הנונים וסחם תודים שבולעו רואים ענינות עמוקה ובולתי מתבטאת בבר לים של ע"ה כבר קרה פעם" חרבו ידוע: שלש עמנים... הם גרתיים ממשעת קנה רצוח זו של נשק ישראל וגבורת ישראל. לציונות-אזרחית אין תשובה רצינית על בעדת היחיד הגולה. ששם שאין לה דרך לב' סתוק העם היחיבי בארץ ישראל. המשתחן הלידני כוכב נשקנו תהיה ככפע בפעם את ארצנו מיטת אסונות ארומה של עמנו. בהתחנן של מוניתי מדינת ישראל שליטיה בוכה חילי ונשקו כיום. מפרידנו שוב בס' כנה אומה.

(המשך ממעמד הקודם)
 נעבורת מן העולם וישראל היה ממשיך בארצו עד היום הזה. "שבוכה ובמת תושי" עונן נהשקט וביטחה גבולות "ברוכים" — החורף הגדול ישעיהו. ובמיני שטח עמד וכרי: זה הנביא והחורף את שבא המדינה אלא בלי: "לא בחיל ולא אכוח כי אל ברוח" האלהת ארנוקה הבדול ונשק המזות גרמו להורבנותנו ולגלותנו המרה האורחית והמיניו שבו סמכנות האלהת יש' שנה את עצם קיומנו. תוך סיחה מחרטה קטנה כבר קרה פעם" שוב יש' לחיוב" ו"ח" ח"י כי לא בחיל ולא בכוח הצילנו, אלא בתיוק מעשי העושק של כלפי הפליטים הערבים ע"י החורף חלק יכיר מוחם של ארצנו ארצם ויטפולו התיבותיו מוחם של שאר הפליטים בארצות אחרות: ביכול הממשל הצד באי והאפוליות והקפיוסיות האחרים כלפי הנתיב ויבצחן וירחוקו מולדתו. האשמותיה אל' ח"י הנתן חרופת של עולמי הצילנו. רח מוקיון המצות מדגונת. רח כ"הגדול מעשק ידיו" כאשר מתלללים אנו בתפילה ועילה ביום

הכפיונים. רח זה ירוקו מעלינו איבה. שגאה ונכמת. ארצנו חזל. "העשה שטנאו אר' הכ"י" — אמרו חזל. הדברים האחרים חזל. להם את בלב כירי בכותן, ומסלילים ואופנים חרופי גורל עמנו לחיים ולמוות? נ"ב. עם גמר כתיבת הדברים הגיע העתון "דבר" המבשר כי "הסכנת חודה אישיותה את השלמותה שאין לחתוויל מליטום ערבים בישראל, כי לא חל שינוי בעדהות" כ"ב מבטחה לול העתון, כי מוכטת רוב ברוך כמכנות להסרת הצעת פ. רזון ברבר ביכול הממשל העבאי באורנים הערבים בא' ר"ג. אלה המשך חתוף חרופי אפריקה" כ"ב מניגה מעלינו ישראל על הצבעתה באים בעד הטלת כנסיות על דרום פ"ה ירקה בגלל משטר האפריקה שלה כנגד האר' כלוותה הממשלת בארצה.

וכבר חזרה הלך ינאי את אשתו לפני מותו: לא תישראל את מן הפרשים ולא מן הזדוקים, אלא מן הצבועים. העושים משש זמרי ומבשלים שכר כפינות...

היה מחוקק בכ" 30% והקואופרטיב שהיה כר ליעול - התנוצצ בהיקף בעלולות של המשלה - 20% נוספים. 50.88% תרם מנאמני בדי. אגודת-רינגל א"פ אולי קומפני" גם מניע פתח. הליקה של "אני", ההפכה לממשלת ארצות הליקה של לאחר שהפילה בשנת 1961 את השתתפותה, מקוריה, על-ידי רכישת הליקה של "ספררי" פניה הליגות.

נחרו עוד שנתה אחרים. השייכים למס' פ"ר של בעלי מניות פרטיים. "קופה" מצויים גם בני מאגריים צבדתי "בלבליס" אבו רודייס "סירד", המפוקס 300,000 טונות לשנה ופייראל, המפוקס מגיעה ל-300,000 טונות בקירוב.

החכם סט "אנ"

ציוז טוביטי
בידי חברת "גורל פטרוליום" הנמצאת כולה בעלות המדינה מצויים שדות הנפט של ראס-בקי וברים. בעלי חוזה המערבי ראס-נאריב. שדות אלה הפעלו הישר של סוף 1959 ותפוקתם הגיעה ל-380,000 טונות בשט גולמי. שטרנטיב"א לאם ע"י "א"ר על פי חוזה חלופי שהיה רוצא בגבול"אליות, האותו עדינים כמינים שיה סוף של "גורל פטרוליום", השוכן בקרבת שדה רחמי, ואשר גבולותיו, הסובן בקצו סופית, גרם לאכזבה יחסית. שכן ארבעה קידוחים בכין השישה שביצעו בו חצי בישי, אל מכבר גילתה החברה מאגז נוסף בגבול"אליות, באותו צד של המי פוך דרומית מורית לראס-נאריב. שהי את חלת הקירות הראשונות במצרים בהן נערכו קידוחים. בישיית הקשה, כנהוג באחם הימים, עד כה לא נמסרו פרטים על עתודות השדה. הבהרה מחוקק גם באי-אלה זכריות ימיים וזכריות כבדתיים. בהם נערכים מוקמים סמוכים. היא משתמשת בעל רוס, יעקב 4 קידוחי. כל מהות קידוח, מוח פולור 3, בעל מחזורי. בחלקי-היולי, אינוליים מהותית מערכת השעלי באופן מנח את הדעת בעות הציד החטיבטי. שנהגה בדרך כלל כיעיל.

אף על פי שערך בשנת 1960 הוא מכרז עריכת תחרושים בחדר המערבי, אל החוג עד כה כל הסכם בעניין זה, ככה הברז, ובענין "פן אוריקול", "אני" ו"שיל" גרזו על באיורו זה וקיימו שיתות עם שלטונות מצרים, אולם צעדיו האחרונים נאצרו עלולים להרתיע משמיעים ורים.

איתם בריכה

עם זאת מתקרבת מצרים לאוטונומיה בת-חום גדולה. אף כי עתידה של קרוסין ושל שמן דיוול שבנים באחוא, הגרביה הנגימית של מוצרי בעל הנהיג ב-1961. 4,750,000 טונות הייתה איתם, גורלה אן בקמט טונות 1958. השתכחה 4,250,000 טונות. רים, כי היא תגיע ב-1964 ל-5 מיליון טו רים, אם כי בכל המוצרים חלתו את השדה. צריכה הנהיג קמטה עלה המפתח מוח של שנת 1955. שלפני משבר סואץ.

ומסתכמת ב" 255,000 טונות לשה. דומה כי עותיה היא הישראר רמה. זהו צריכה הקרוסין נופלת מוח של 1955. בה הגיעה לשוא של 800,000 טונות.

הקרוסין המשמש לצרכים שונים ומגוונים, נמכר למינס במחיר נמוך ביותר, שנקבע בארחה שרירותית, דבר שיעות אף התקין. בשנת 1957 הונהג קיצוץ חלקי-פך צרו זה. לכל משפחה חקלאיה כמות של קרוסין במחיר-סובסידיה של 0.18 ליתר ונחת לה לקנות כמיות חלתי מוצריות נוס' פוח במחיר גבוה ב" 50% קניונה. 0.18 ליתר. הקרוסין המשווק פתח פלוליס בבכסת הקר-צוב, בעלת תשלום הנהוג נמכר בשוק חוץ-משני בעלות הנהגת שיטה זו וכן בתוצאה פשה יקבולת הקרוסין, ירדה צריכה הקרוסין 670,000 טונות ב-1957. אך חזרה ונעלה אספקת ל-750,000 טונות נוספים. בימיים 1963 תשוב ותגיע לשיאה הקודם. בימיים הנהיגה הצריכה של ואיזיקום מעובד המור פק במצרים, המשמש בעיקר למשפוח איזרות יתר, 27,000 טונות לשנה, וסכו רים שכמות זו הוחלף תוך 3 שבוע. בצריכה 800,000 של שמדיולי, העולה עלה של 300,000 טונות לשה. חל גידול מהיר משמיעים רובם על השבון הנהוג - בשל ריבוו כלי הרכב בעלי מנועי דיוזל; על השבון תר-רוסן - לאחר שפרזו זה החוזה והחליט שימשו טורגיל; זהותות להקמדות השליית של החלוץ התישוע. גם הרכבת הצריכה הנשיאה כבר חיי מצהייה חרנית בע"י שנים החלופות הקטנים בעמרי-אויול. המהווה תופשי עניין כמחמת מן המהמר המקומי, אך צריכה טונות 1959 - ב" 2.5 מיליון טונות גולה אלא באי- טיח טרבה (2.5 מיליון טונות גולה אלא 2.6 מיליון טונות) אשר עשייה לעלות אלה מתוצאה מתחליף היעוטיס חלילי, אף מצמצם כי היקבוש של ארבעה מוצרים קעריים אלה יעלה בשלושה טונות 1962-1964 ביותר 10%.

כפי שכבר צויין, לא הולאמז עד כה הב' רות השיווק, אפילו הליקה. בעוד שהשוק של "ש"ל" ושל "ב.ב.ב.", אגודת-רינגל א"פ אולי קומפני" נמוצים כדי מתחילת השיווק המדי-נה, לא נפדעה עד כה לרתת השיווק. קומפני אף אינפי, שאינה אלא הברה-בה שלחן החולשת על 27% מן השוק המקומי. גם מוביל"א אסור" ממשכיות בעתולות כ"ר

גיל, ומכסת יחידו 14% מצריכה השוק הפנימי. "קליקס" משווק שמי-סוכה, וליק לאונותי ובנוון למטוסים בלבד. חברת "ג"ב" לא לטרטוליום המלחיתית, בעל נפקה על-גים אלא במחירויים זרקהה גמלת ליה. לאחר הולאת "הברת הגמט הצרתי", שרוב מניותיה היו בידיים צרפתיות, אף שמדת ההפצה של הברה זו הולקה בשוק גדול מיד ליותר מ10 אחוים.

החברה הקואופרטיבית, בה שותפה המי דנה חולשת על יותר משליש השוק הצברי. היא משפחה רחבת היקף, בה לרתשות המי משולמות ממוקמים מספר רב של חנות שרות. מכל מקום, פעילות הברות השיווק אינה עוד אלא בבחינת רכולות, שכן "רשות הגמט" הממלכתית מספק לאל המוצרים העיקריים, כן אוקקי במצרים ובין א המובא מן החוץ וקובעת את כל המחירים.

החממת מוצרים לצריכה

למעלה ממחצית השקעות בתעשיית הב' פט הוללות בכחית-החומים הנהנית ויק דשו לבתי-החקיקה, למפעלים פטרוליים, אף תכנית החודל אף בת חקוקה של חברת "אגלוציאציש" באואק, שמופקת 3.25% מיליון טונות לשה. אף בת חקוקה המלחיתים, בעלי כשור הפוקה של 3.3 מיליון טונות. תחשיים הנהג לרד של הריחה. הממקטני הנהיגים יכללו בעיקר יחידה ליקוק אטמוספרי באואקס אף בת חקוקה של מיליון טונות (מחוצרת צ'יסולוביקה). מקון פירום סועוד לשפר את טיב הבנינו ע"י העלאת מספר האוקטן של 100%, יחידת יזוכר לתרחפת הגי' ריה, ומפעל לייצור ממני-סיכה - האשון ב" מצרים - בעל תפוקה של 70,000 טונות. החברה האטליקית, "קיס" עונדת להקים מפעל לתפקט מוצרי-ליקוק בימיים וזאו לייצור דשנים וחמרי גיקוק, כושר התפרקה בעל חקוקה הקטן באיטנדיה-קלה 1.2 מיליון טונות עם גינית יחידת ויקט (מחוצרת צ'יסולוביקה). שותפעל, לפי התכנית עוד הנהגה ברת זו קוח זה שיד גם את התפוקה הנהיגה למדינה. באמצעות "החברה הצרפתית ליקוק גמט ליקוק" (ש"ל) 49.4% ממניות מצויים גמט החברה הקואופרטיבית, ירתה מניות נחו (המשך בתמוה אף מתחת לק)

גאמל עבד א-נאצר -

בעיני עתונאי אמריקני

shouting, pushing, noisy people who was bargaining and haggled and made the air vibrant with their high-pitched excitement. It seldom rained and it was never very cold, so home for Gamal was what home was for most of the people: a place to sleep." (p. 19).

וכבר בהיותו בן תשע בלתי התער צע-
מאח ועקשנות במידה בלתי-הגולה לגבי
ידו בגיל זה:

2. "Already, at the age of eight, he was fiercely independent. He objected to having to submit to authority of any kind. He seemed to resent orders or even make a position to give him father, his teachers, the policemen on the streets... He resented more than anything else someone trying to make a decision for him". (p. 19).

נחמתו היחידה של גאמל היא אמר הבו-
בתו לו מרוק. אותה הוא אוהב בכל לבו
ואליה הוא מתגעגע. לפתע הפסיקה ליחוב
בלו, הנהגה. עם רוח של הילדיות.

המונה נאמנה ואובייקטיבית מדומתו של
נשיא ערבים, ג'מאל עבד א-נאצר, מחקבלת
בתו קריאת ספרו של ורברט טט, ג'ון
"The Boss", ספר שאלוהינו ראה עליו
אוסר בקצרה, במשום שדמות "המנהיג" בו
אינה עולה בקנה אחד עם הדמות ההיוראית
והמקצועית. משמטר ההפוכה בקעים מיני
בני ההמונים הערבים באמצעות שפורתו
התעמולה (שלה).

היה עשה המבור, שהקדיש מקום רב
בנוטרופיה של ילדותו של נאצר, שכן
רבות אפשר ללמוד על אישיותו ואפיו של
נשיא ערבים כרוך תיאור ימי ילדותו.
היה זה ילדות עזומה ביותר: אב קפדן,
יממות בדידות, בעלונות וקשיים. כבר בתינו-
ח זה כן שמונה שלה אותו אביו מן הבית אל
דודו בקאתריה והוא אביו מן הבית אל
דודו ודעתו לא תחת דודו זה היה קוסק
הופקר בגאל הקטן לחידי הרחוב ולפתויו:
1. "He was a child of the street, of his
dirty crowded, intense street, full of

"The Boss" — The Story of Gamal
Abdel Nasser, by Robert St John; New
York 1960 p. 326.

נה בדיד "התשן עסמדר הקדון)
רבים שיקל" ובעלי חן שיווינים ונצי'
10,000 ליקל. כל אחד מהם אינו עולה על
עליה זו המפוקה עתידה לשים קץ לשינוי
הודף הוא שיה הגשם המצרי: חוסר תי-
אום בין הרלב מצרית המצרי; חוסר תי-
הצריכה. 1960' יבוא מצרים לבין הרלב
טונוט נפט ושינוי (יבוא מצרים 2.94 מיליון
אולם המשאיות התפוקה לצריכה מחקבלת
המונה הבאה: עודף של 47,000 טונוט
בגוון 3,600 טונוט שן-דולרלל מהטונוט טונוט
338,000 טונוט קוסיס 173,000 טונוט
שן-דולרלל.

שואל הוא מיד על אמו ועל כך מקבל הוא
מאביו את התשובה הקצרה והיבשה: "אגון
מה!... זו היתה מהלומה מוחלטת. שנמאל
בן ביותר הלך, הרשעת התמות זו מרדכאל
אומו מאד. הוא סמרב להישאר בלתי אצל
אביו, שאינו רגוע לו הבה, גם את שואו
עומד לשאת לו אשה שניה, לסימון נעתה אביו
למקשתו והוא מוכיב אותו אל בית משפחת
אמו באילכונדיה".

הבידול נחמת אוחותיה כילד הצעיר.
הוא מתבודד ומתרוקן מאנשים. בבית הספר
הוא אלמד חשש. פעמיים הוא נשאר באותה
כהה ומרדיו אינם תולים בו כל תקוה. הן
כדי כן מתפאחה בלתי היולד הרגשה של
עליונות שבאה כפיצוי לחסכון הנחיות
המקנן בקרבן. והוא שונה עומד במארכס.
מקשי בגורה ונפלאות. שהוא עומד במארכס.
באותם הימים שרחה מצרים כמארכס ששה
נגד הבריטים: האיריה באלכסנדריה נסערת
ומתוהה. מדי פעם נערכות הפגנות ברחו'
בית. המשרדה מתערבת ומנוצחה מכן יש
הרוגים, מצונעים, ומוכנן - עשרות צעירים.
גמאל ער מאד למתרושש בהיותו אז בן
שתיים עשרה משתתף בה באחת הפגנות.
"זוכד" לבחשה הנונה אהלה ולפני-לילה
בתחנת המשטרה. בבית ארת עולה הכרת
ערכו כעינו - והוא חולם על מבעביע

גדולים למען המולדת...
הוא ערש המהרב שרונה המצרים
מקום רב מקורבו של נאצר על התחבשותו
היה בין מקורביו של נאצר על מתברר,
של תב כפיני-ההפוכה. מן הן כן מתברר,
מזה היה אופיה של כת זו כבר בנותיהם
כאשר מנוניה נוסו בדרביים שרונה להשתקל
עם הצבא הגרמני באפריקה. בעת שני
מד כשערי מצרים 1942'. נאצר שרן אז
קשרים עם הנגראל הצרפתי עוזי אלסטריו,
שהיה מוכן לטוס ולעבור את הקוויא אל
הגרמנים. אך ברבע האחרון אהיעה תקלת
והתכנית מצאו אז מכנה שותף איטאליאני
ההפוכה בצנאו - וכולו של התחלף. שלוחי-
עם הגמנים - ומלכו של מותחאל. שלוחי-
הנים איננו מצאו מקלט אצל נאצר וימין
רבינו לאחר מכן ורבים מהם משמשים ימין
של קצינים מסתה במנגונו העתידה להבטיח
על עמדתו שיה - המהווים את אחד
מענין גם הוא המוקדש בספר זה, וביודו
עליונו של נאצר במלחמת 1948. וביודו

נאצר עם הסור ורוחם כהן, באותה תקופה
שימש ירוחם כשליטיו של מסקד חות המז-
רום, יגאל אלקו, והמפקדו רב הנא בעלה
לשקן משהו בין הבריגאדור המודרני טהא.
אלקו, הקצינים בימים פאלוג' לבין
מקונו, המריור צאצו, שהיה אז קצין טמה
לגדונה. כדי שישחח על אד ועל אה עם
הקצין הישראלי, כמה פעמים הוא חזר ושאל
הוא חסרו כהן: יביעד אלחלחם לטקל את
האנגלים גמאל? נאצר ביקש לדעת פרטים
על ארגוני ההתחרות ההודים. על המבנה
ההכללי המסואלי: על הישוב היהודי בארץ.
על הקיבוצים, ותן כדי שמיעת החשבונות
מדבר הוא בהתמרמרות רבה על העוני ועל
המזוקה החברתית במצרים, והצביע עליהם
כעל גורמים לאיכות הירודה של כוח האדם
המצרי ולשכונותיו של צבא זה במל'
המון נגד היהודים.

מקו נאצר לאחר מכן התעוררו בעיות
בקשי למקבלן של הבידור האספקה המצו'
ירוח אל צוויי פאלוג' - חותו הדומנט
מצורת למקבלת בסופת בין הקצין הישר'
מקבלת למקבלת המצרי, משום מן נקשרת
ידידות בין השניים, וכעבור שנה, כאשר
ירוחם כהן עומד בראש המשלחת הישראלית
לירוחם שבתת הנשק המוקרבות והוא שוב
נפגש עם מימיור צאצו, כדי להסיר את
בעיית הנערדים בקרבות - מתבקש שני
הקצינים איש את ידועו בהנמיטתו רבה וה'
שהיה ביניהם קולחת בידידות...

לאחר מכן מגולל המהרב את הפעילות
החשאית של כת ההפוכה במשך שלוש שנים
בקטובת כשלוש הצבא המצרי באיי. כן נלכד
זה עוד המבריד כהן את החבורה, כי יא שגור
את המשטר הישרי, וכן הצבא חייה, הצגרת
נושא החיכוכה שכן, לפי דעתה, הצגרת
הפוליטית היא מומחתת הקרובה על הוסד
נגב במחולל המפוכה בשינוי: המבנות להפוכה
ובה יש תחלות את המולדו להבוסה בנגב.
וכן תחלות המודרנאליזצצו: העתועני של הנגראל
נגב במחולל המפוכה בשינוי: המבנות להפוכה
על העיקרי, הקולנוע גמאל עבד א-נאצר,
מפתח מאתוריו הישראליים, "משדח מוחיים"
ולפיו ייקס דבר, המאבק בין גניב לבין
נאצר - מאבק שמגיעו עינים רק אישים
(התשן במסדר הבא מוחתת 197)

על השקרים בדבריהם ובמועשיהם של מיליטריסטים בישראל

אנשי משרד-הבטחון וגדלי מחשבים עתה דרכים להחזיר להכרחם של חושבי הארץ. הזאת את "הנורף" בשיטות חימום חדשות. לשם כך הם מקימים "אקדמיה לבטוחי המדינה", לשם כך הם נוסעים באוטוים ומארגני "צבאים" ה"בטחוניים" בשם מולך "הבטחון" הם ממשיכים בשקידה עבדנית המלומד שחבאי להרס גמור של המורח התיכון ואולי של העולם כולו.

לפני זמן מה התבשרנו ששנער בירמת-גן, פסק את אשני-בנסיה מכריזים מסטיצילב ולאחמית למוניה; היום עושים את המדי-נאחם הרבניס-הצבאים. המונוח בכל הם רשה הזאת היא הצורה בה נכנסים המיליטי-

ריסטים להסתיר את מטרותיהם ומניעיהם האמתיים. **גדל-ל** נמצא עתה בתחילך התעצמות וכוחו להטמטיל. אסור לנו שלא להזיח בין המתקדמים במחשבה הצבאית (1) המקורית, בשיטות-החימום, ברמת-האיומן ובפתוח אג" צעיר-החלימה. הניתול והשליטה. הישגי-המודע בעת-המדינה וגדל כבר החל בקליטות ציור הדיש ובהחמאת שיטותיו ומטרתיו "הסורים מציינים טוב אש בבולנו הצ" פוני" מכירו הרמטכיל... לא נכנסים להשליט עם תקופתת החרות וגשנית. על אש נשיב באש".

(המשך עמוד הקודם)

אלא גם חילוקי-דעות ענייניים, אם ביחס למדיניות החוץ של צבאים החדישה, ואם בנוגע לחקק הפרורמות הכלכליות הסוצי-אליות של המצע מבכנים בגוראים אלה אף המהבר למצע דברים רבים, הואיל ובי רובם יודעים הם מתוך התענוות.

פרט מענין גמלה רורבט מטיציות בספרו על הספר "המיליטריסטי של החפכים" לגמלא ארט-נצאר. זמן אחד התוכוח עתונאי אמריקני שביקרו בקהארי, עם עתונאי מצרי, מחמד חוסין היילי, הנהשב לאחד מלק-רבו של נשיא קעים וניסה להזיח את שבענין אחד טועה נצאר לחלוטין.

— מנון לך, שחזר דעתו של נצאר? שאל היילי.

בעולם הערבי א. במדינות ערב

המאבק מסביב לתימן

ביתוח מעניין על המאבק מסביב לתימן במישור הפנימי, הבינעריבי והבינלאומי בת"מ פורסם בעתון הלונדוני "אלוהיא". הללן עסקי הדברים:

בתמינם התלקחו קרבות בקנה מידה גדול ובמקומות רבים בין אנשי האסלאם ואין אף אחד לבין אנשי האימפריה והוא אף אחד משליטת הגדולים יכול לטעון כי הוא שלט ככת מפרים או מעם, אלא משבטים. גם אף בה צבא היכול לשלוט בכל איזוריה. מכל מקום, אין ספק, שהמאמץ להריפועת, ליקצאנית שולטת שלמלא על צבועת החדידה ותוען שוק הערים והיחידות בתמינן

(המשך עמוד הקודם)

על, אש נשיב באש" — היא האקטיבמה ה"ברורה-מאליה" של כל מיליטריסטי. הוא כמות כי באש אפשר להשקיע אש. כל הוויס יורד כי רק מים מנוגלים לכמות את האש.

לאדם בעל מטרותיהם מניעולו מבין כי אלימות איננה סמוגולת לשים קץ לאלימות, וכי להפך, היא מכינא אלימות נוספת ונרר ריה על מדיניות-האלימות נוספת והסכסוך רחוק הכיחית כי כל הבינענים המבטיחות בעקבותיהם, ולא שלום. מלחמה איננה יכר על השם קץ למלחמה, אולם אצטנו, על-אש נשיב באש". ומה אש חזית? האם נכנסים מטיים: "על אש נשיב באש". האם עיי כן נכנסים את האש חזית? האם נכנסים מטיים אנשי-הצבא להספיק את האש?

"מסורת פעולות-התגמול ועלילות-הגבורה של הצבאים במלחמת-סיני הם המוחל לתח" למטנו התהושה שלא בורשים את נתקיה, ממשך הארון הרמטכילי, עלינו לדעת כי גם וינעה המתקרבת לקיצה טרם הביאה

ואוכלוסייתו מגיעה למאתים אלף ארש קרוב. מחוץ לעירם אלה שולטים השענתים כל שבט יכול עתה להמרו כסאלא או כאל-השקס והוא בתחום לרובים של ראשי השבטים. אין להחיל ספק בכך, שמספר רב של שבטים אלאחפם, אחרת לא היו סורצים אותם קרבות, בתו בהודיה ממשלת צנעא. קרבות אלה הם מומימים וממשלת צנעא הודחה, כי היא משמשת באותו נשק, כלומר שגם היא מפעילה שבטים התומכים בה נגד השבטים התומכים באלחפס. יש לציין, כי רוב השב"טים הירביים בתמינן קיימת טנאה מסורתית, דבר המבטיח לשני הגדולים "דלק זול" לצורך המשכת הקרבות האלה.

את השלום. שלום בנינו לבין שכנינו יבוא רק אם נהיה חוקים, כל חובה לשפח ולפתח כוחה המנון של המדינה; כי רק בה עצמה הקרובה לצעצואותה ולעדיה".

כאן נטמן הלב: מדוע, אוהיל נג אטיכור לא תבדד הרמטכילי לא הביאה גם שנה זו את השלום? ואולי יש די בכך להכבצע צבא ולשאר "עלילות-הגבורה" של הצבא? נים ושל שער "בבורי-שיאל" ו"מגניני"; אוהיל דוקא מכיון שהשבטו באש על אש לא הם השלום? מדוע, בבקשה, יבוא השלום רק אם נהיה חוקים? והאם חולשה היא כמבולו בדרך השלום? האם רק הואק סמוגל לשלום, ולא אכשיר? האם רק הואק פני הדברים והפי? כן דוקא "שיטות-החלמה החדשות" מרחיקות את השלום? אוהיל דוקא הנשק שאחריו רבישית בקרבת את המלחמה הבאה? ה"סכסוך" של המיליטריזם בישראל הוא עצם הדרבה-אצטנו עדים להרגשות-טנאה למבטיים בנוו, אויבינו הטבעיים, "הערבים" לטיסותיהם, מדי יום יומנו. האם ניתן למי-הליטותיהם, להשמיד אותנו עצמנו? על מתי נגשאר יורשים למשולת המהלט של האלימות במתרינן בעיות?

השכטים בתיומן נתונים להשפעת שני גורמים: כסף ונשק. יש להוסיף גורם שלישי אצל שבטי היידיים — אמונתם ב"אלאמא" מדי (מנהגות של הפלך האימפא). אלחסי מנגל את שלטת הגורמים הללו לגיוס שמיים והפעלתם בגד המהפכה. בעוד שהם מבינים מנגלת רק את שני הגורמים הראשונים.

מומחים לנייני-תיומן מציינים, כי התנור עות הגבאיות השכטיות השמיים התחמקו באלחסי עשועול לפי הכתב ברוח, כל דרכי — כיתורה של צנעו עיני ביהוק, לא הניחה הישכטיים אלה. תוד הישכטית שנתחן בתוך שטח תיומן בן הציוריות לעדויה. אך צנעו אינה "רשומת" עתה דרך המהפכה בליבא אלה ע"י האספקה שהתחמקו מביאיהם לה במוחין.

עובדה ברורה היא שהחילו האחרונה לא נאמרו עדיין בתיומן, שכן סרם בעקני עמדה לכאן או לכאן, השכטים שנתחן עדי כיצד ביערתי בייטראלית לגבי הסכסוך הפנימי הממילא שיאמרו ששכטי אלה שיהי שמתרעו. כסופו של דבר, את אה בקירובות המתגבלים עתה בתיומן.

במסגרת המישור הבינעירובי, בתוך עתה תיומן הפכה לשמש יורה של המאבק בין עירבים ומשכטים כמיוון וירדן. שני הצדדים משתלים את מלוא כובד משקלם במאבק הזה — דבר המהפכה בשש, בכספים ובתחמלה, ובמדינה מוכוונת גם במחומים ובקצינים.

אין עדיין כיום להתערבות גלויה והשירה בעיני שלטת הציבורות האלה אם כי ברוי. שמהנה הפעולות יורידו מקובל יותר על השכטים והתיומנים כאשר המהנה המצוי. כמאן, שאם יודלו כמיוון של אלחסי ועילה בידו להשכטם באיורם שלטון. שמהנה המצוי לא מן התנגעו. שאקורם תקטקו או מפעולה מדינית והעלה את פביית תיומן במישור הבינלאומי, כדי לאפשר התערבות אים.

במסגרת המישור הבינעירובי מתה המהנה והאסיים שנתחן חרף גנדי התערבתי וחסאיים אותו בהתערבות לטובת אלחסי, אם כי לא הוכח עדיין שמהנה התערבתי מכוחו אמנם להתערב בתיומן. הדי ונתה איה בראש ראשונה בלויטניה "מכוח" חיה ויטביס בעדן והאשפעה מקיפה את שטחי"החסות של עדן והצ'רומט.

קאחיר האישימה את הבריטים באספקה נשק לטבטים החמומים באלחסי בירום. לעיתונ צעונת אלו אינן מבוססות, אך יש לזכור שאם חיהה התערבות ישירה וגלויה במחוי, אז לא מן הנמנע, שהאי הבריטי יביא תחייבו ישי צעור על החופים של תיומן או ינטק מפעולה אחרת מסוג זה.

העלעל הגדול הוא עתה אר"בי, הממלאת הקפיד של משקיק מן הצד. כמו שצנעפה לצינורו של קמרה אתה על השנה, יצויין, כי הוא בעיקר עמל מדינות הגוש המרווי והירו מדינות העירביות בצנעו אל הכירו עדיין גם על בממשלתו של אלחסי. הן מנגמקו זה את אבן, שאף אחד מניני הצדדים היריבים בתיומן לא הצליח עדיין להשתלט על כל המדינה במידה שיהיה ראו לכהרה מצידו. גורם חדש ביריה התיומנית הוא האימאם אלכר, שנהייה הגהא העליה להישאר בהים. וכמאן שחוכמה הבינלאומית בו כשליטה חרופו של תיומן עדיין שיריה וקיימת, כל יחוד הוא נמצא בתוך תיומן.

לעדנהו השכטיות הקרובים יכירויו את גורל המערכה בתיומן, שכן עד אז יגיע היסוד הכפטי והצבאי. שהצדדים המיעוטים מניינים לאלחסי ולסלאל, לשדה הקרבות והשכטים הייטראליים יקבעו כבר את עמדתם לכאן או לכאן — ואו תתהל המ"י כרעה לקראת הכרעה סופית.

*** מפעל לכימה גרענית במצרים**

התקון המצוי. אלו המצויים מוסר, כי בעתן אוקטובר שנה. נפחה באינשאס המפעל הגדול לכימה גרענית. שהוא היחיד במינו במדינות גרעניות.

המפעל עקם ע"י המוסד לאגריה אסומית במצרים. ותוא מקיף יחידות שונות. יהיה אהת עוסק בייצורם של רדיואיוטופים (כרם 51. נפרית 35 מ"יור 32. סודים 24. תוב 198 ויד 34 רדיואיוטופים) וניצולו לזיהוי מחלות. לפעילות העשייתיות וחקלאית לצרכי מוקד גרעני. יהיה שנה העוסק בתחקרים להפקת אורגנים מומרג לגמי מקומי, ואילו היחידה השלישית לכימה אנאליטית תבצע אנאליזות

שונות להערכת הרנטגנביליות הכלכלית של השוודים האטומיים המקומיים.

*** בתי מלון צפים במצרים.**

ממשלת מצרים קנתה חמורת קולקור בגרמניה 2. בתי-מלון "צפים" עם 170 תאים כל אחד. איתו אלה מפלגנה ביאורי ותושביה את הדרך בין קהיר לבין אסואד ב"6 ימים.

השמל בסוריה

העתון השוודי "אלאויאס" מוסר, כי לפי התכנון הגיע נפוקת-השמל בסוריה בשנת 1965 ל-220,000 קורטס. והתוצאה מזה אפשר יהיה להקים תעשייה כבדה במ"דינה ולהעלות את רמת-החיים הכלכלית והסוציאליית של תושביה.

כיום מגיעה נפוקת-השמל בדמשק ונמ"י ביבותיה ל-61,500 קורטס, וכמות זו דיהה לספק את רום השמל המדינות החדשות החולקות ומוקמות באזורי הוא. בשנת 1965 תגדל כמות זו ותגיע ל-76,000 קורטס.

התנועה השיתופית בסוריה

לדברי העתון השוודי "אלאויאס", ממפתחת התנועה השיתופית בסוריה בקצב מהיר. סמפר האגודות השיתופיות באזורי הרי-פורמה האגרארית הוא 147. והן מקיפות 12,612 משפחות קולאיות ב-219 כפרים. והן אגודות אלה מתכנסים ב-868,552 לייט. סמפר האגודות השיתופיות מחוץ לאזורי הריפורמה מגיע ל-270 ואלו כולל בעשרות אלף חברים. אגודות אלה מספקות לפלמאח את כל צרכיהם בשטח החקלאות.

סמפר האגודות השיתופיות לשיכון גורם בראשית שנה זו 16% ובהן 3000 הגיעו 3,632,500 אגודות אלה הוא השתתפו ב-41.

סמפר האגודות הצרכניות מגיע ל-17, ואילו בסמפר האגודות השיתופיות הצינורות הוא 346 חברים.

צינורות-נפט חדשים בעיראק

העתון הבריטי "איוואק" מוסר על תוה שנתחמה באחרונה עם שני כיתרות עיראקית בדבר הנתח בתי-נפט במאוך 130 ק"מ שקישקת את שדות-הנפט של האביצין עם בתי-החיקוק באבאורה. צינור זה הוא חלק ראשון מחבנית-הנפט הכלכלית העיראקית. החלק השני של התכ-נית הוא הנתח צינור חדש באורך 330 ק"מ מבתי-החיקוק באילצורה עד לתחנת-השאבה "בח"ו. ממנה נשאב הנפט לטריפולי בלבנון ולבניאס בסוריה. יכולת-הקיבול המאכסי-מאלית של הצינור הזה תהיה 2 מליון טון של 15 מטר.

לפי החוזה, הסתיים התהליך של צינורות אלה בהצמית השנה הבאה והם יוכנסו כנראה. במלאת יום השנה החמישי להפיכת העיראקית.

נתיב ימי בין עקבה והים השחור מיניסטר הכלכלה הירדני אשר הקמת נתיב ימי סדיר בין עקבה ונמל הים השחור, שיפועל ע"י חברת הסטנול הערבית. על כן גלדיע העתון הירדני מלפטר. נתיב חדש זה יפתח שלושה חדשים לאחר סמירת האישור הרשמי של השלטונות החברת הסטנול. קו זה יועיל בעצרת סופסאטיים מירדן ליוגוסלביה ולפוליה. אגודת צעות המעברות של ברה האגודה. כן יעבור אותו הסכנות את מצורי-היבוא שירדן נוקה במדינות הגבולות עם הים השחור. ערך המעברות הגבולות עם ספרד תהיה פחות משמעותית. אלה הוא ספינות נוספות לשירות. לפי הצורך.

גרמניה הערבית משקיעה בלבנון עתה לכדי העתון הביירותי "אלחיאית". דנים עתה מוסמיניסטריונים לבנוניים בהשקעת

שה באנשים וזכרות מערב-גרמניה. מש"ת רחן לממן הכניזו פיתוח גדולת בלבנון. לפי שעה, נבדוק התכנית ע"י מודעים ומזכרים טכניים. הידון נכבש הסתיו כבר נסתיים וכל הסימנים מקיפים, שקבוע ויחל בביצועו.

רוב התכניות ששורות בהקמתם של מפ"ע-ליטיה-חשיפה, בבעלותם שיתופה רבות המערב-גרמניה ואשר יצדדו את המפעלים יתקפו על עבודתם ודאגו להכשיר כח-אדם לבנינו. יצדדו ביכולתם המון טלול את התנהלות ילדינו.

★

קולג' למינהל בלבנון

בעות ניהול מעסיקות שבנים האחרונות גם את המדינות שמכונות בישראל. אחראי שלא היו בהן מוסדות השקיה מקומיים, ונשלה ורע עתה סטודנטים לקויסי הכשרה בארצות-עבריים.

לפני כשנה נבט את היוזמה אמיל בוסטאנא והמסחר בלבנון לשיבוי מיוחדת בה דגו במצב הכשרה מיוחדת שיבשה המינהל בלבנון. הנושאים המישיבה הם החולט של קולג' למינהל בו יוכלו ללמוד לבוגרים וס-טונטיים בארצות שנותות את כל בעיות המינהל במשך מטרותיו. כי ילמדו את שיטת הניהול השונות המהירות במקפלים ובתוכנית. קולג' נפתח לפני חודשים בספת הילומו.

דרס מתנהלים בשעות-הערב. חלק ניכר מה-פרטים הם אמריקנים והרעיים באוניברסיטה האמריקנית בבירות וכמה אנשי ניהול לב-נוניים הממלאים מקפדים כבירים.

★

אלפי פליטים מפגנים בבירות

אחרי שנת המפגן הנחביים למחנות מחנות חוביה עשרת אלפים פליטים מפגנים מאתו במהגות ובשכונות-שבת המסורים שבבני-רות כמראה דגן החלמת הממשלת להנביים מחמתה הנכחה ליד בירות. זהו גם הנמצאים למחנות חשיפה הרחק מהבירה. הפליטים המאיימים כי יעזיבו מההגות אלה. עד היום" מדגישים כי העברות אל מחוץ לבירות תסכן את פרסומם. שיש הפגים

להבנוני כמאל ג'ומבלאט הכרוני כי הוא עושה עתה נמצאים כדי לדחות השלמת ההמנון להקמת המנהל החדש. הושים וידוע דבר סבורים כי המטרות הא"י מיתוח של השלטונות היא להרוחק את הפ"ע לימים הפליטניגאים. שהם גורם לחסיס וקצונה. אל מחוץ לבירה, בעקבות מאורעות הדיסס והאחרונים נשטלו גמלו חלק פליטים אלה. שיהיה פעולה עם גורמים פרו-נאצריים.

★

רמת-החיים בארצות-ערב

לדברי העתון הירדני "אדיפאס", פרסמה הלשכה המרכזית למסאטיסטיקה ברבת-עמון דוח על הכנסה הממוצעת של ארצות-ערב בשנת 1960. כדי להשוות את רמת-החיים בירדן לזו שבמדינות הערביות האחרות.

לפי דוח זה, המכוסם על מספרים מגי קורות רשימה, הכנסה השנתית הממוצעת של אדם כדלהלן בירדן: 50 ליש"ט. בלבנון - 93 ליש"ט. בסוריה - 47 ליש"ט. בעיראק - 73 ליש"ט. בסאודא - 29 ליש"ט. במצרים - 54 ליש"ט.

מנהל הלשכה המרכזית למסאטיסטיקה ברבת-עמון ציין כי בשנת 1961 חלה עליה ברמת-החיים בירדן והיא נעה בין 60-58 ליש"ט.

★

רפורמה חקלאית בנוניסיה

העתון הנוניסאי אלפגלי, מוסר כי בהחלט הכניחת הפיתוח הכלכלי וההבדתי לשישום שנים תיכנס בקרוב לשלב ביצוע רפורמה חקלאית רחבה. שמתחלה תחלול את רמתו של המפרי הנוניסאי.

במסגרת תכנית זו ויקמו 15 יחידות חקלאיות בצפון-הנוניסיה כשכל רשות תכניתה ל"חידוש חקלאות תהיה מורכבת מתחם מאוח חקלאות אדמה ובכלול פרו השדח למדינה וכן תותח פרטיות שקטנת שיפורם איליו.

יחידות אלו תנהלנה לפי השיטה הקואר-פרטיבית והעבודה תבוצע בארצו קולקטיבי.

★

ב. בין הערבים בישראל

פגישה עם מגדלי בתי הספר הערביים

במסגרת הקורס האינטגרטיבי למנהל במייסדים יסודיים הועמד מדי שנה בכתב הספר לחינוך של האינטגרטיבה העברית. נערכה חקיק פגישה הניתנת עם מגדלי בתי-הספר הערביים, המשתלמים באותו קורס. העניין היה שנילו המנהל העבריים לב"ע יעות החינוך הערבי. המנון וגילוייהם בכתב-יד דבריו התבררם הערבים ואוירת היעות והיא דאגה משותפת לגורל החינוך. אספי גוריה זו.

הנוכחים שמעו על במייספר מטרורים במשולש ובחיפה ועל עבודה הנוכחת מסודה. אך שמעו גם על במייספר בגלי ובכפרים בהם רק חדר אחד, המתאים לשמש כיתה לימוד. מנהל אחד סיפר, כי הוא והמורים מתקנים את הריחוק, מאחר שהמועצה המי קומית כמעט אינה קיימת. מנהל את קרואת המפרד בין המינים בחינוך היות שכברית-ד-ה"ט מספיקות הנותות לקשר בבית-הספר השתוקף טעמני מסודות.

בפגישה העלו לבניו של המנהל הערבי, החיבי לערים קרובות לשיחות נגד חרובים אחר-דראולאזי הצורר לפעול לשני חטיבות האחרות טובה ולמנאמה למדינת ישראל.

דוסיס מיוחד שעש ברביות של אחד המנהל לים. שהרעה בעברית טובה על בעיות התי-נום. הוא העביר כמה משאלות חיי-שויות למרום רבות לחינוך הערבי: עינן של משרד החינוך לגוף מתחבים ערבים, אם יקום גוף כזה. שידון בשאלות-היסוד של החינוך הערבי במדינת-ישראל; האם יהיה סינע של בית-הספר לחינוך של האינטגרטי-ציע, כל לגוף זה. הוא המנהלים העבריים הציע, שגוף זה יכלול את מנהלים יחודיים.

לדמה בבהות העלה את הידון פרופ' ברוך הוא קרא למנהלים הערביים להיחבר ביהודים הספר הערבים בחלוקה רמו על החסרות והמתקופים בשתי החלוקות. שראוי להודיעים בחינוך הערבי, בימים דבריו המדוי-בית-הספר לחינוך יקדם ויבשבה כל פניה מצד גוף מתחבים לשהו. ורשמה להורים את

תרומתו הן על ערכת מחקר והן על ידי יעיקו. (חד החינוך)

לסודנט ערבי וסטודנט דרווי באוניבר-סיטה העברית. הוענקו הפרסים על שם יהודה ל. מאנגס. מקפלי הפרסים הם סמי כאחיה המתמחה בעברית, וסאלים סאלה. הלומד הסטוריה של הארצות המוסלמיות.

★

תובענים הקמת בתיים מקצועיים וחזקתה וזירה בישובים ערביים

ראשי ישובים ערביים בארץ מנו אל הגי-הלת מרכז השלטון המקומי בתביעה לפעול במשפחה להקמת רשת בתי-ספר מקצועיים ומפעלי עסקאות ותעשייה וזירה בישובים הערביים כדי שהידו העצמי ויכול לעבור בהדרגה מחקלאות לענפים אחר.

בפגישה עם יו"ר התנהל מרכז השלטון המקומי מר מרדכי טרוקים ובנוכחות מנהל-החטיבה הערבי של מרכז השלטון המקומי מר חנוס, העלו באי כוח השושים הערביים שתי סיבות לכך:

(א) עם פיתוח שיטות המיכון גם בחקלאות הערבית נפגטים מתוכה עובדי אדמה, שאין להם לאן לפנות ובמה לעסוק;

(ב) השתקת הדרו העצמי הערבי להקמת ולצבנם מקצועות וזירות עובדי קורסם. דוגמת הדרו העצמי היחיד בארץ הנוניסיה למקצועות שונים.

לשם כך תובעים הערביים ש"אורש" לה-לול ברשת מפעלי בארץ. גם את השושים הערביים ש"אורש" לה-לול במייספר למלאכה. לרבות מלאכת עידה.

כיום קיימים בישובים ערביים קורסים למלאכה בהם לומדים עיקרן קרן יסודות מלאכת הגנתו המסודרת את החביעה אוד לחקים בישובים אלה מפעלים דומים לאלה המצויים בקרב היהודים. מר טרוקים התבשר, שמרכז השלטון המי-קומי יקום לפעל בכיוון זה ועם סיוע של המנהל הכללי של "אורש" בישראל מר אליטיסק מחילי תידון התכנות.

הביעה נוספת הייתה לשלב את הדור הע"ר
 רבי הצעיר בענף הבניה, לאור הפעילות
 הנעשה בבניית תלמידיהם בכלל וליטובני עולים
 בפרט.

הביעה שלישית היחה: הקמת מועדות
 בראשות אישפת וזכרוןאבי בישובים הערביים
 שבהם יאצו זכר לרופא. לאחות והנהנה לה'
 אגאטיא.

**תלמידים ערבים * כז בפרסים בעבור
 חובורים על ההסתדרות**

הוא ידוע בבירור כיפה הספר הליטובני-פראג
 סטיקטי גנרית ועני תלמידים מדיילא-אל-
 כרמל ואום אל-פחם. זהו שלוש פריטים
 של המחלקה המורה הועד הפועל של
 ההסתדרות בעד חובורים על ההסתדרות.
 הפרסים חולקו לזוכים על ידי קמל טיבי
 במסגרת מועדון ההסתדרות בצנזר.

איברהם ברכו, את המחלקה לתרבות
 משע ההסתדרות בצנזר. ניול את הסביבה.
 מה השתפרו פועלים, מורים ותלמידים.
 הוא קרא לתמיכה המקום הואור להשתתף
 בפעולות התרבות של ההסתדרות.

הוא ראש עיריית צנזר גרים בבחיש הביא
 את חברת העירייה לפתיחת המועדון.
 ישג'יאל המחלקה הערבית בועד-הערב

על של ההסתדרות. ברשל קרא לתרבים
 הערבים ליתום חימה מפתוח פעולה חד'
 בחינת הבטיח את עוררת המדינה לכל מפעל
 קונסטרוקטיבי.

כמים נעדר הידון בדיעקת כליות בין
 שתי קבוצות מבתי-ספר ילמיים בעיר
 וחולקו פרסים למצטיינים.

*** סטודנטים ערבים מופלים בעיריית
 ירושלים**

סטודנטים ערבים, המועסקים בעיריית
 ירושלים מקבלים שכר נמוך יותר מנותני
 הם יהודיים. אם כי מוקבצות להם יותר
 שעות עבודה.

דובר העירייה זאת נודעה באופן מקרי.
 חתמה בעניינים אלה על המחויב את העובדה
 אך חמיל את האשמה על משרד הכנהיה.
 הנושא בתקציב הועדוק של משרד הסטודנ'
 טים. דובר משרד הכנהיה, לעומת זאת.

הבזיר כי משרד הכנהיה נושא באופן שווה
 בתקציב עבודות הדיקן של כל הסטודנטים.
 אלא שהמוסדות המועסקים מתבקשים להו'
 סוף על תקציב זה. כדי שהשכר לשעור להו'
 ריאל. מוסדות הממשלה בעניו להביעה זאת
 בבלואה. לעומת זאת נענתה עיריית ירושלים
 רק חליתק: היא מוסיפה לסטודנט יהודי
 (שכרו לשעור הוא 1.25 ל"י) ואננה מוסיפה
 לשכרו של הסטודנט הערבי (שכרו לשעור
 הוא 1 ל"י בלבד). לעומת זאת מעסיקה
 ביום, בעד שלסטודנט הערבי מוקבצות 4
 שעות ליום בלבד.

*** נוער ערבי מהגר לגרמניה**

נועת העירה לגרמניה המערבית הולכה
 ומגברת בשנים האחרונות בקרב הנוער
 הערבי בארץ. הצעירים יוצאים את הארץ
 כחירים, מסתורים בעבודתו ונשארים בגרמי
 ניה מערבית.

נועת העירה קימת בעיקר בקרב הנוער
 הגויארי כולו. כן נוער העירויני. מספר הנוער
 מחמה שהגורו לגרמניה שבתיבה בצעירים
 מתקרב לנאה. יותר הצעירים מאחרונות.

על שאה. הצעירים יוצאים מוצרת עולה
 אשירת נכונה גרמנית. עקב הקשיים בהשגחה
 בארץ, את האשירות הם מקבלים על פי דרך
 עובדית, באמצעות סוחרים, המספקים זרמי

תוך קבוצות ליקון הכנהיה הגרמני מותר זרמי
 מקובים לעירוי קיימים לפחות שני קורסים
 עשורת הצעיר השפה הגרמנית בהם לומדים
 לציון מיוחד.

רבים שבנה האחרונה ישנם שני עסקנים שמי
 אליים ידועים: ביולוס פרוח וג'אברה ניקולא.
 מה פרוח היה מראשי פרוח וג'אברה ניקולא.
 בימי המנדט אותם ייצג הכמה וצירות בני'
 לאומיות. הוא עוב את המחלקה הקומוניסטית
 לאחד קום המדינה. על רקע אלה-הסכמה לקו

של ברית המועצות בדבר חליתק הארץ, הוא
 המשיך בפעולה פוליטית בעיקר על ידי
 כתובה בעניינים כשהוא משתף פעולה עם ידי
 רוצנו עם קמי ועם מסיים. כר ניקולא ליה'

אחד מעורכי העתונים הקומוניסטיים בער'
 היא בעד העיתונים הקומוניסטיים בער'
 הוא נטל לעצמו חופשה של חודש ימים.

אך עם יציאתו מן הארץ ניקח את כשריו
 עם מפלגתו ולפי כל הסימנים אין בדעתו
 לחזור לארץ. שני הסקטנים הוציאו כל אחד
 מסר מחקר על הספרות הערבית חודשים
 מספר לפני הגירתם.

*** הפעולה בקרב נשים ערביות**

פעולה בה נשים ערביות, מועצת המר'
 פעולת הלהיה בה באופן שיטתי - לאחד הממ'
 וכמה מיינות בתקופות קודמות - לפני
 שנים אחדות. יש למעשה מכל מה שהם פני'
 עוללה המדרה בתוך כלל ציבור הנשים;

אלא שכאן זוהי בעודת בחיבתן ומלבד זאת
 - מן ההכרח להביא בחשבון את תנאי הס'
 ביבה המיוחדים בהם חיבת פעולה זו להשי'
 תבין ולהתבסס.

השנה האחרונה הייתה רבת תנופה. מספר
 המקומות בהם קיימת הפעולה כבר מתקרב
 ל-20. ביניהם מקומות שני קיים מועדון
 נשים מיוחד, אם של עוה"פ"ם בלבד ואם
 בשיתוף הרשות המקומית והם: בצפת -

צנזר, גוש-ח'לב, כפר-סיוף, עוספה שפרים -
 תמרה, עכו וח'פה; ומוקמוס אל-אג'לה;
 פתח, כפר קרף, ערה, טירת בקה אל-אג'לה;
 בכירובי - יפו; ומוקמוס אחרים בעיקר בן

לילה, בהם אין מועדון מיוחד. לעומת זאת
 הפעולה העשירית ממוקמוס לשימים בתוך
 כפר קרף וצנזר ופועלת. ה'רשימה, מנ"ד-אלכרובים;

פעולת השנה האחרונה היו מנוגות והי'
 קיפו ציבור רב של נשים ונערות. מספר
 הקורסים השונים שהתקיימו הגיעו ל-80.
 ומספר המשתתפות בהם - ל-1250.

מירוס הקורסים לנשים ונערות ערביות

המקצוע	מספר הקורסים	המשתתפות
1. תפירה	18	314
2. מלאכת-יד וריקמה	22	306
3. כלכלת-היה	13	613
4. עברית	16	184
5. ערבית	18	272
6. מחולות עם	1	15

סה"כ 88 1254

מלבד הקורסים למקצוע ולירידת השמות
 מתחלה גם פעולת התרבות ליהודי - במסג'
 צעות הרצאות, סיירות, חתונות לקונת מרטיס, סיור
 ליל נשואים, שבתות הנצחה, מביכיס העיר
 לה מלניינים את המועדונים. מועדי ההמדר'
 חרות והנחת הפעילות את תלמידי האלור
 מיים של תעם הערבי פעולה הלה הקיפו
 אלפיה משתתפות במשך השנה.

המדרו לנשים ערביות מחפש דרכים לה'
 גיע אל חוגים נוספים של נשים מעור'
 עם שלא מן העברת הפעילות במעור'
 גים. כן ארגון הקיץ סמינר על מעמד האשה

בישראל ובעולם - 34' מורות בבתי-ספר
 מיוחדים. ביניהן 12 נערות. ימיעיון מיוחדים
 התקיימו גם לקבוצה של אחיות-תלמידות
 ערביות המקבלות השכרה בבית-חולים

מ"מא"ד בכפר סבא יחד עם צעירות
 יהודיות.

יצירת יתר הכנה ותאודה לפעילה בין
 הנשים מצא המדרו לחיזוק קיים גם הודו'
 אוה לגרביים יחידות במקומות שהפעלה

הלה קל לאחרונה. על מטרות המדרו ופתי'
 לזמנה, יש לציון שציבור רב של גברים בא
 להראות את האמצע נצח עניין. בדרך כלל

זוכה הפעולה לתמיכה רבה, ועשורת פני'
 רים מונים למועצה הפועלת בבקשות להי'
 חלו בארגון פעולות אלו מותם גם אצלם.

בעבודתם במקומות אחרות רבות מחוץ
 ומתרחבות יפה מהעבודה המתחלה בהם.
 ביניהן היו משתתפות המעיר האפרו-אסייתי
 לשנים; וכ-200' חברות מסניפי אי"פ סמינר

מות שונים בארץ. פעולות המדרו לנשים ערביות נעשית
 מתוך שיתוף תצביעין עם המחלקה העברית
 בוועד"ש של ההסתדרות ובעזרת משרדי

החוגים, העבודה והסעד, ויגדיל המהדר'
 מובצע מיוחד להשתלבות הנערות במוע'
 שלשים פעולת השנה במסגרת של 10 ימים

התקיימו במועדון. עובדים ירושלים וכלל
 מדרונית דיעקת נוספת מבלאחטידי. כוללת
 הבית ונושאים כלליים.

*** מרכזים ערביים פועלים עתה
 בכפרים הערביים בארץ**

13 מרכזים ערביים פועלים כבר ב-13
 כפרים ערביים באזורי הארץ השונים. בעיקר
 בגליל.

הכפרים: יגה. מיבנת הוערביה, אלבעינה דיר-נה. ידי אל-אחד, נוף סגני. סגיר ערבה, שעם, מדיאל, כרמאל וראמב במסגרת שבע א' של הגבית השקעה המב שח 4.5 מיליון ל"י בקירוב והוא יסתיים תוך שנה וחצי-שנתיים. שלב א' כולל ב"ר צוע שלמה קרויזי מים שינועו בשלבי א' של הגבית וב' בקילום של 18 כפרים מ"ר עטים ונספים. בשלב א' של הגבית יסופקו מים ל-20 ישובים נוספים.

*** כינוס במשולש — לבעיות החקלאות הערבית**

בציוני 12. אגודות המים בכפרים המשולש הצטננו התכנסו במועדון ההסתדרות בבקעה אל-ג'ורביה. בימות המחלקה הערבית בוועד הפועל של ההסתדרות ובתשתתפות צעירי מועצת הפועלים ורשם האגודות השיתופיות. כינוס הימקע קריאה להצטרפות האג' דות הקואופרטיביות של הכפרים הערביים באזור למוסדות שיווק מאורגנים. מן החלטת בקיעת תחנות מיון אזוריות לטיב תוצרת הירקות, על קבלת הלוואות ממוסדות כ"ס פנים מוכרים כדי להשתחרר מאלוים פרטיים ומניו צגינות הולמת של האגודות בוועדות המייצעות ליד מועצת השיווק.

לאחר דברי פתיחה של ד. לטמן מהמד"ת הערבית של ההסתדרות, הנוהגת את הכינוס, וברכת ראש המועצה המקומית פארם המדאן, הירצה יושבי-ראש בריה המיקוץ של האגודות הקואופרטיביות הערביות ואכי עבד-אללה עויסאת על בעיות החקלאי הערבי. באיכות האגודות מהכפרים בקה. ג'את ואחרים קבלו בדבריהם על הקשיים של היצרן הערבי המתפרנס אך ורק מהחקלאות. המבר על פעולות מועצת שיוק הירקות הש"מ מ"ע ש. עופר מהנהלת-המחלקה הערבית בהסתדרות. הכינוס כחר במשולש מצגיני הכפרים בקה. ג'את. כפר-קיע וצגיני המח"לק הערבית. י. כחן וס. כחן, שתתייצב לפני של החקלאות ותעלה את הבעיות לשיפור המצב הכלכלי של החקלאים הערביים.

יחישן פעולות פיתוח בכפרים שפגענו מהפקעת קרקעות

הלחטה להחיש פעולות פיתוח בכפרים הערביים, באוריים שפגענו בזמן האחרון מה"פקעת קרקעות לצרכי פיתוח — נתקבלה לאחורנה בדרג ממשלתי גבוה. על כל נוסף מוזנים מאחרים בלשכת היועץ לענינים הע"רביים בשטרות ראש השקעה. וכזת קדימה לטכנין

בהתאם להחלטת הניתן וכזת קדימה בב"כ סגני הפעלה מים לשתיה וההשקאה באזור צננו מ"עליו. שפגענו מהפקעת קרקעות באזור עמק בית נטופה לצורך העברת המ"ר ביל הארצי. כן הוחלט להחיש מפעלים ד"ר מים באזור הכפרים שיפגעו מהפקעת קרקעות לצורך הקמת עיריית העולים כ"ר מיאל. במרכז הגליל, לאורך הכביש הראשי ע"כ-צפת.

לפי אותו מקור יתוברו כל הכפרים במשך שנת התקצוב הקרובה לרשת המים ויוקמו בהם מועצות מקומיות ויסללו בהם כבישים.

בהצבת החקלאות הערבית

כן נודע, כי משרד החקלאות עודר סקר את אדמות הכפרים הערביים במדינה, דבר שעם השלמתו יאיר להכנן באופן שיוכי את הכראת החקלאות הערבית. נוסף לכך נערך תכנון ציבורי והכנות לקריאת סקר אפשרויות התועש בכפרים הערביים. המקורות מוסוים כי יותנן וכזת קדימה. באופן קבוע ושיתאי לכפרים שפגענו מהפקעת קרקעות.

*** מרכזי הכשרה מקצועית לימועטים**

שיטת הנוכחית בהכשרה מקצועית. המקנה לעקר מקצוע עודי כר עובדיו, הונהגה גם בקרב הנוער הערבי. בכפר טררה בגליל הוקם מרכז להכשרה מקצועית ולומדים בו 40 נועסים בגוגרי ביים יסודי. מרכזי הכשרה נוספים יוקמו בגליל המרכזי, בגליל העליון וככפריו המשולש.

*** חברת העובדים תגדיל השקעה בקופת הפועלים הערבית**

מכירות חברת העובדים החליטה, השקעה נוספת של 60,000 ל"י בהון העצמי של 'קופת הפועלים והפליחים הערביים'.

בהתאם להודעתו של מזכיר ההסתדרות אהרן בקר, באסיפה השנתית של הקופה. מניות אלו ירכשו על-ידי. סולל-בונה"ה. המשכירי המרכזי" וקרנות הביטוח הע"ליות חברת העובדים שירות.

יודי מועצת המנהלים של הקופה ד. טב" ציגנו ומנהל המחלקה הערבית י. כחן מסרו, כי זה המניות הנפרע של הקופה מגיע כיום ל-190,000 ל"י ואילו הקרנות המשותפות של הקופה עם הממשלה, בנק-הפועלים ומוסדות כספיים אחרים מגיעות ל-540,000 ל"י.

5,000 כ"ס פועלים וחקלאים ערביים השקיעו מסכסם במוניות הקופה. הממששת ורוע הש"ר בה לפיתוח הכפר הערבי. הקופה מתנהלת על-ידי הנהלה המשותפת להסתדרות ולבעלי המניות מקרב הפועלים והחקלאים הערביים. הנוסע, כי ההשקעה הנוספת של חברת הער" בדים, הקמד ותועדוד את הפעולות הנעשות בשטח השיכון והקואופרציה היצרנית-ה"רור תחת ב"ח הערביים.

*** בנק הפועלים מקים קרן להלוואות לשיכון בסקטור הערבי**

על הקמת קרן בסך 300,000 ל"י להלוואות למשורות שיכון בסקטור הערבי נוסף על ידי הנהלת בנק הפועלים. הפקידה של הקרן יהיה מתן עזרה להותביים הערביים בשיפור מצב הדיור. הנהלת הקרן מורכבת מצגיני בנק הפוע"ל לים המחלקה הערבית של הועד הפועל של ההסתדרות. כספי הקרן יחולקו באמצעות נגיפיו בנק הפועלים. 5 מגיפיים לבנק הפועלים. כבישויים ערביים מתורגים נוסף להם עוד 5 נגיפיים ביישובים מעורבים.

15,000 ל"י לפעולה בנוער העובד הערבי

מכירות הנוער-העובדי-הולומד החליטה להקצין 15,000 ל"י עד סוף שנת 1962. להגברת הפעולה בקרב הנוער העובד הערבי. בישיבת הוועדה המשותפת של הנוער-העובד והולומד המחלקה הערבית בוועד הפועל של ההסתדרות הוחלט להוציא מיד חומר הסברה הערבי וכן הרכיבים הערביים ויכנון לימן ענין של מזכירי הנוער-העובד-הולומד. תו יתחזקו מניפם נוספים באזור המשולש הגליל. עם זאת נגישים מאצעים לארגן בהקדם קורס מדריכים ערביים לטפול בוועד.

*** צעירים ערביים מבקשים להצטרף למשמרת הצעירה בממד"ל "ג'אליונר"**

פעולת צעירים ערביים. חרטיב כפרים במשולש, של לאחורנה אל הנהלה. המששרת הצעירה" של המפלגה הדיחית לאומית ואת הנהלת "אליצור" בבקעה לרפסם לטגרת. פניית הצעירים לארגונים אלה מסורה ברצון להשתלב במסגרת שאורח חייה הוא זה. הם הושיעו על קשר עם כל ארגון שיפאלי אחר יתקדם מורשתם אבותיהם, ויסייעו בתחילת המפורקות ובאופן ערכי יארגון המסגרת הצעירה של הממד"ל-הולומד הספורט. "אליצור" ישמש מסגרת נאותה לפעולות הצעירים הערביים. מניחים של צעירים ערביים אלה, שה"ערה בהאמצעות ראשי עדהם ופעילי המפל"ג במדינה לאומית — הובאה לריון בתנהלות "המשמרת הצעירה" ו"אליצור" הוהלט "הי"ענת בחיוב לבקשה.

אנו מבקשים את השתתפותו הנאמנה בצערו של חברנו היקר והותיק

פרופסור מ. ריינר, חיפה

על הלקח ממנו רעיתו היקרה.

אגודת "אחד" מערכת "נר"